

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forespørgsel nr. F 39:

Forespørgsel til landbrugs- og fiskeriministerne:

»Vil ministeren redegøre for regeringens strategi for udvikling af dansk fiskeri og fiskeripolitik, herunder kvotepolitikken rolle?«

Af Bent Hindrup Andersen (EL) og Bruno Jerup (EL).

(Forespørgslen anmeldt 30/1 96. Fremme af forespørgslen vedtaget 2/2 96).

Begrundelse

Bent Hindrup Andersen (EL):

Fiskerierhvervet er en vigtig sektor i Danmark. Det har rødder helt tilbage til før, der var noget, der hed Danmark, og har fra den tidlige tid konkurreret med et par enkelte andre erhverv om at være verdens ældste.

Danmark er omgivet af utrolig gode fiskevande. Hvis vi ellers passede på dem, ville fiskeri ikke alene være et værdifuldt grundlag for mange små lokalsamfund herhjemme, men det ville også have en væsentlig beskæftigelsesmæssig og eksportmæssig betydning.

Jeg er således af den overbevisning, at vi faktisk kunne hente betydelig større mængder fisk op af vore vande, hvis ikke forurening og overfiskeri ødelagde mulighederne herfor.

Når det drejer sig om fiskeripolitikken, savnes der en udmelding fra regeringen om, hvor man vil hen. Hvilket omfang skal fiskeriet have? Er det ligegyldigt, hvilke fangstmetoder der anvendes? Er energiforbruget ligegyldigt? Hvad er regeringens holdning til reguleringsmetoderne? Er de ligegyldige? Er kvoterne også fremtidens reguleringsmetoder?

I regeringens tiltrædelseserklæring hedder det: »I det hele taget skal miljøhensyn indbygges i alle væsentlige beslutninger og initiativer.«

Når det drejer sig om landbruget, er det understreget, at regeringen vil komme med forslag til, hvordan ». . . miljøbelastningen kan mindskes, og økologiske løsninger fremmes.« Den samme linje er fastholdt i statsministerens åbningstale i oktober 1995.

Udtalelserne er i øvrigt fulgt op af en udmærket aktionsplan for fremme af økologisk jordbrug. Men der har indtil i dag ikke været noget at hente, når det drejede sig om, hvordan den grønne linje skal fastholdes, når det gælder fiskeriet. Det er indtil i dag en dybt bevaret

hemmelighed, hvad regeringens grønne linje i fiskeripolitikken indeholder.

Det er den ene del af dagens debat. Den anden del er regeringens holdning til kvotepolitikken.

Næsten fra den første dag vi indtrådte i Folketinget, har vi haft store, tunge sager i Fiskeriudvalget i form af domme for ulovligt fiskeri udført i slutningen af 1980'erne.

Regeringens svar har i hvert fald indtil nu været: Øget kontrol og skærpede domme i tilfælde af overtrædelse af kvotepolitikken.

Jeg tror, der er mange både i regeringen og i hele Folketinget og ikke mindst inden for erhvervet, der mener, at kvotepolitikken i sig selv er utrolig vanskelig at gennemføre, uden at den fører til en eller anden form for unødigt kriminalisering af fiskeriet.

Formålet med, at Enhedslisten stiller denne forespørgsel, er at få kastet lys over disse for fiskeriet så centrale spørgsmål samt at få en tilkendegivelse fra Folketinget om, at den eksisterende kvotepolitik skal omlægges til et nyt reguleringssystem, og at fiskeriet skal udvikle sig i en grøn og miljørigtig retning.

Besvarelse

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Hr. Bent Hindrup Andersen mente, at det var en dybt bevaret hemmelighed, hvad regeringens politik er på fiskeriområdet. Den er da – kan jeg så tilføje – ikke mere hemmelig, end at den har kunnet læses i talrige medier. Der ligger to meget væsentlige lovforslag på Folketingets bord, som der arbejdes intenst med i øjeblikket, og som tilsammen vel også er en god lættesnor for, hvad regeringens politik er på dette område.

EU's fælles fiskeripolitik udgør rammerne for dansk fiskeripolitik. Det er inden for disse rammer, at vi kan fastlægge den nationale forvaltning af fiskeriet, og derfor er et vigtigt element i den danske fiskeripolitik at påvirke og sikre indflydelsen på den fælles fiskeripolitik. De fiskebestande, som dansk fiskeri er afhængig af, udnyttes i de fleste tilfælde af lande inden for såvel som uden for EU. Markedet for råvarer og de mere forædlede produkter er internationalt. Det medfører, at vores råderum ligger inden for de aftaler, som indgås med vores internationale samarbejdspartnere.

Fiskerisektoren er verden over præget af ubalance. Fangstkapaciteten overstiger fiskerimulighederne. Det medfører både en dårlig økonomi i fiskeriet og også et uønsket stort fisketryk på mange fiskebestande. Den største fiskeripolitiske udfordring er derfor at få tilpasset fiskerikapaciteten til de fiskemuligheder, der også er. Det er en vanskelig opgave ikke mindst på grund af de sociale omkostninger, der også er forbundet med en sådan omstilling. Kun ved at få tilpasset kapaciteten kan vi få mindsket presset på den løbende regulering af fiskeriet og hermed skabe grundlag for at sætte flere forsøg i gang med nye reguleringsformer, der kan give fiskerne større frihed. Ved indretningen af reguleringen må vi søge at undgå unødigt spild, herunder discard. Der er mange årsager til discard, udsmid eller genudsætning, som det også kaldes, og der er derfor ikke nogen nemme løsninger på problemet.

Kvotestystemet er ofte udråbt som den store synder, og sagen er jo også, at når kvoten er opfisket, skal den del af fangsten, der overstiger kvoten, smides ud igen. Det er et problem, især udalt i fiskerier, hvor flere arter indgår. Der kan fiskeren komme i den situation, hvor han ikke har lov til at lande en del af fangsten, der i stedet skal discardes. Der er også andre årsager til discard, f.eks. at fisken ikke opfylder de gældende mindstemål, eller at dens markedsværdi er så ringe, at fiskeren ikke ønsker at bringe den i land. En del af problemet kan løses ved udvikling af redskaber, der i højere grad sorterer i fangstøjeblikket. Jeg vil gerne understrege, at jeg prioriterer dette meget komplekse problem højt ikke mindst inden for vores EU-samarbejde.

De fiskerimuligheder, som Danmark har til rådighed, fordeles mellem medlemslandene efter en ganske nøje fastsat nøgle, der fastlægger de enkelte landes kvoteandel. Den er fastlagt én gang for alle. Dette element er væsentligt, for det sikrer stabilitet de enkelte lande imellem. Princippet om det, vi kalder relativ stabilitet, er et af grundelementerne i den fælles fiskeripolitik.

Det er ikke realistisk at tro, at der bliver ændret meget ved kvotepolitikken i EU før tidligst ved revisionen af den fælles fiskeripolitik i år 2002. EU's forvaltning af ressourcerne sker med udgangspunkt i det, der kaldes grundforordningen. Heri fastlægges de foranstaltninger, som EU kan benytte for at sikre en rationel, men også en ansvarlig udnyttelse af ressourcerne på et bæredygtigt grundlag. I grundforordningen

nævnes specifikt, hvilke reguleringsinstrumenter der kan anvendes. Det omfatter bl.a. en fastsættelse af, hvilket antal og hvilken type fiskefartøjer der kan få tilladelse til at fiske, fastsættelse af tekniske foranstaltninger for fiskerskaber og deres anvendelsesområde, fastsættelse af mindstemål eller mindstevægt for fisk, der må fanges, også med fastsættelse af incitamenter, herunder også de økonomiske, til fremme af mere selektivt fiskeri.

Ved revision af grundforordningen i 1992 blev der åbnet mulighed for regulering af fiskeriindsatsen, eksempelvis ved tilladte antal havdage frem for regulering ved kvoter. Denne mulighed kan man ikke sige har slået igennem i praksis. En af årsagerne hertil er de manglende erfaringer med anvendelsen af indsats og styring frem for kvoter. En anden årsag er, at det ikke er en helt simpel ting at måle indsatsen. Hvordan skal man f.eks. vægte en fiskedag for en lille garnbåd i forhold til fiskedag for en større trawler? Der er ikke nogen generel og acceptabel teknisk løsning på dette spørgsmål. Grundforordningen åbner også mulighed for at gøre kvotereguleringen mere fleksibel f.eks. ved flerårige kvoter, og jeg understreger, at jeg arbejder for, at disse muligheder bliver udmøntet i den fælles fiskeripolitik.

I EU fastlægges også flerårige udviklingsprogrammer for medlemmernes fiskerflåde. Målet er en generel nedskæring af kapaciteten i alle medlemslande, så man på lidt længere sigt kan formindske fiskeritrykket. For at fremme kapacitetstilpasningen gives der tilskud fra EU til ophugning af fartøjer. Samtidig eksisterer der støttemuligheder til modernisering og nybygning, hvis anvendelse afhænger af det enkelte lands flådeprogram. I erkendelse af, at den strukturelle tilpasning i fiskerierhvervet giver anledning til problemer i områder med stor afhængighed af fiskeri, har EU gennemført foranstaltninger for de fiskeriafhængige regioner i Europa. Der gives penge til omstrukturering, modernisering og omstillingen i fiskerisektoren, men også til udviklingen af andre erhverv i de fiskeriafhængige regioner. Det overordnede mål i den danske forvaltning af fiskerierhvervet er at styrke erhvervspotentialet for øget værditilvækst under skiftende forhold. Målsætningen skal bidrage til, at Danmark i den internationale konkurrence kan sikre en høj indtjening og beskæftigelse i sektoren under hensyn til princippet om en bæredygtig udnyttelse af naturressourcerne.

Den største enkelte udfordring er som tidligere nævnt at få tilpasset kapaciteten, så den på lidt længere sigt giver så god en økonomi i fiskeriet, at erhvervet bliver selv bærende. Med den gennemsnitlige alder på vores fiskerifartøjer på omkring 30 år er der imidlertid samtidig behov for en vis fornyelse.

Forslaget til ny struktur skulle gerne bringe os et skridt i den rigtige retning. Forslaget muliggør anvendelsen af offentlige midler til at nedbringe kapaciteten, samtidig med at der åbnes muligheder for en genanvendelse af en del af den ophuggede kapacitet til ombygning og fornyelse. Fornyelse af flåden skal ikke ske gennem offentlig finansiering og regulering alene, ifølge den nye strukturlov forventes anvendt ca. 5.300 bruttoregister-ton til nybygning, ombygning og import af fartøjer.

Jeg vil gerne understrege, at en central prioritering og uddeling af denne tonnage ikke bliver nem. Vi kan faktisk komme i den situation, hvor vi reelt skal foretage en lodtrækning mellem ansøgere, der er interesseret i nye fartøjer. Lovforslaget indeholder ligeledes mulighed for, at det enkelte fartøj kan tilpasse sin kapacitet ved sammenlægning af flere fartøjer, ved udvidelse af eksisterende fartøjer eller ved nybygning og ved opsplittning af et fartøj ved ønske om nybygning til et mindre fartøj.

Ideen med denne ordning eventuelt, med nogle tilpasninger i de kommende år, er, at den skal fungere til gavn for en hensigtsmæssig tilpasning af flåden i tråd med erhvervets krav. Den manglende balance mellem kapaciteten og de tilgængelige ressourcer betyder ikke kun, at indtjeningen bliver utilstrækkelig for det enkelte fartøj. Den har også konsekvens for forvaltningen af fiskeriet. Når et stort antal fartøjer skal have adgang til de kvoter, vi har til rådighed, får det naturligvis også følger for reguleringen af fiskeriet; den bliver detaljeret og restriktiv.

Ved en reduktion af kapaciteten skal der samtidig skaffes mere luft til forsøg med alternative reguleringsformer i det danske fiskeri. Der er løbende igangsat forsøg, men der er pres på kvoterne, og det er vanskeligt at trække større mængder ud til reguleringsforsøg, men ikke desto mindre er det min politik at få igangsat flere reguleringsforsøg. Reguleringsforsøgene må nødvendigvis baseres på en række forudsætninger:

For det første skal forsøgene holdes inden for de danske kvoter, for det andet skal der være tilstrækkelig videnskabelig kontrol med forsø-

gene, ellers kan vi jo ikke til sin tid anvende resultaterne, og for det tredje kan det være nødvendigt at begrænse det antal fartøjer, der kan deltage i de enkelte forsøg.

Regeringen prioriterer i kapacitetspolitikken en bedre sammenhæng i fiskerisektorens udvikling, og jeg lægger særlig vægt på sammenkædningen af erhvervsstøtte, forskning, udvikling og erhvervsinvesteringer netop med henblik på at få det bedst mulige resultat for erhvervet i dets helhed.

Det er min klare opfattelse, at værditilvæksten skal ske i forarbejdningsindustrien, der har behov for produktudvikling og nytænkning. Først og fremmest må vi gennem et forbedret samarbejde mellem fiskerierhvervet og forarbejdningsindustrien sikre, at vi fanger fisken på det optimale tidspunkt og i den rigtige kvalitet i forhold til markedets efterspørgsel; kun derved kan vi opnå en rigtig pris.

Det er også bl.a. baggrunden for, at jeg i forbindelse med det fremsatte lovforslag om strukturforanstaltninger i fiskerisektoren – det har nr. L 175 – ønsker nedsat et udvalg med repræsentanter for forskningen og de forskellige brancher inden for fiskerisektoren. Dette udvalgs primære opgave er at se frem, så at sige kunne hæve sig op over dagens problemer og give ideer til udviklingen af erhvervet. Udvalget skal foreslå igangsættelse af undersøgelser og forsøgsprojekter med direkte relevans for de danske fiskeres investeringer, samarbejdsformer og udviklingsmålsætninger. Derved sikrer vi, at de betydelige strukturmidler anvendes på den bedste måde, og hermed skabes bedre mulighed for, at erhverv og forskning i et samarbejde kan møde de udfordringer, som erhvervet står over for. En forudsætning for udvalgets succes er naturligvis en aktiv og engageret indsats fra erhvervet selv.

Jeg mener, at man – og heldigvis for det – i den sidste tid har kunnet spore en vis optimisme inden for sektoren, ikke på den måde at forstå, at alt går, som det skal, og at alt ser lyserødt ud, men fra at alle tal var røde og alt gik nedad, er der vel grundlag for en vis optimisme.

Det er os, regering og Folketing, som i de kommende måneder skal give fiskerne og fiskerisektoren i sin helhed de rammer, hvorunder de skal kunne arbejde, men jeg tror, det er vigtigt at understrege, at kraften og initiativet skal komme fra erhvervet selv.

Forhandling

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg takker for ministerens besvarelse, og jeg kan i hvert fald konstatere, at der, så vidt jeg kan se, er en væsentlig åben holdning, når det drejer sig om at vurdere kvotepolitikken og komme videre frem ad den vej.

Jeg vil gerne lige knytte nogle kommentarer til enkelte punkter i ministerens indlæg.

Når det drejer sig om balanceproblemerne, er jeg enig i, at en væsentlig forudsætning for at kunne nå til en indsatsregulering, som jeg mener er vejen frem, selvfølgelig er, at man har en flådekapacitet og en sammensætning, der stort set svarer til de fiskerimuligheder, man har. Det, jeg godt kunne tænke mig, var, at man også gjorde noget for at fremføre det synspunkt over for andre lande.

Jeg er også enig i, at vi selvfølgelig herhjemme først og fremmest skal gøre, hvad vi kan for at tilpasse vores egen fiskerflåde det forhold. Der mener jeg ikke, at der er så forfærdelig langt igen, men der er tale om væsentlig større afstande fra fiskerikapacitet til fiskerimuligheder, når det drejer sig om nogle af de andre EU-landes, Hollands og andres, kapacitet i Nordsøen.

Derfor mener jeg, at hvis vi skal frem til, hvad vi håber, en anden reguleringsordning, er det nødvendigt, at alle de lande, der er med til at fiske i det samme fiskevand, har en flådekapacitet, der svarer til deres fiskerimuligheder.

Når det drejer sig om discarden, siger ministeren, at den bliver skældt voldsomt ud, og det kan jeg egentlig godt forstå. Jeg synes, at en af de mest deprimerende oplevelser sidste sommer, da jeg tog imod tilbudet fra Fiskeriforeningen om at tage en uge ud og fiske i Nordsøen, var, at når man f.eks. fisker i norsk farvand – og i norsk farvand må man kun have fisk om bord, der er renset og iset – må man ikke smide fisk ud i norsk farvand, og det vil sige, at hvis man så har fanget så meget, at man har overskredet sin kvote dér, hvor man skal lande fisken, smider man, når man kommer ind over dansk farvand igen, gudhjælpemig de fisk over bord, som man selv har stået i sit ansigts sved i høj vindstyrke og renset. Det er enten, fordi kvoten har været opbrugt, eller det – som det også nævnes i ministerens tale – kan mange gange skyldes, at man har en begrænset kvote på f.eks. – som der var tale om her – 20 t over 2 måneder. Det er ikke ret meget, og så søger man selvfølgelig at få den højeste pris pr. kg, og det giver de store

torsk, og så stod jeg og smed dem ud, som man overlod til mig; der var nok ikke den store risiko ved at lade mig som amatør rense dem, der hedder femmeren. De ryger sig en tur igen, hvis man får et træk, der er for stort.

Det mener jeg sådan set er forståeligt nok, og det er jo heller ikke ulovligt, men jeg synes, det viser med al tydelighed, at kvotesystemet ikke er egnet til at skabe rimelige forhold for dem, der fisker, og jeg tror heller ikke på, at det er med til at skabe nogen sikker bevaring af bestandene.

Når vi ser på reguleringssystemerne, er der efter min opfattelse ingen tvivl om, at vi skal frem til et system, der gør, at fiskeriet i princippet er frit, forstået på den måde, at man tilrettelægger de tekniske regler, så alt, der fanges, kan landes. Det betyder selvfølgelig, at mindstemålene skal overholdes, og i den forbindelse kunne jeg også godt tænke mig, at man gjorde en indsats fra regeringens side for at sørge for, at mindstemål i de andre lande, f.eks. i England, kom op på det mindstemål, der gælder for Danmark i Nordsøen. Det er urimeligt, at England og Danmark, der fisker i det samme farvand, har ulige forhold med hensyn til mindstemålene, når det drejer sig om torsk.

Mindstemålene skal selvfølgelig være noget af det, man regulerer med, og de skal efter min opfattelse også gerne være større. Noget andet skal være masketørrelserne og havdage, og jeg er enig med ministeren i, at når man når til de ting, er det afgørende, at man har en kapacitet, der gør, at der også kommer en økonomi i den flåde, der skal ud.

Igen må jeg også sige, at jeg ikke tror, at vi har så langt igen i Danmark, men når det drejer sig om balanceproblemerne, skal vi rette os mod, at flådeprogrammerne i de andre EU-lande bliver opfyldt efter den hensigt, der er med den fælles politik.

Endelig mener jeg også, at der selvfølgelig må være regler på særlige områder, så man kan sige, at nu er der stop for den og den fiskeart i en periode, forstået på den måde, at man ikke kan gå efter den som hovedfangst, men man skal selvfølgelig have lov til at lande bifangsterne, og også at der er særlige områder, hvor man må sige, at nu stopper vi fiskeriet her, eller vi stopper det i særlige perioder.

Hvis man har sådan et reguleringssystem, er det også mit håb, at man kan fjerne halvdelen af fiskerikontrollen og konvertere den til biologer, der aktivt og i samarbejde med fiskerne er med

til at tilrettelægge et fiskeri, sådan at både fiskebestande og kapaciteten udnyttes. Jeg mener, det er et utroligt spild, at man har den store discard.

Nogle af ministerens svar på de spørgsmål, jeg har stillet om discardens størrelse, viser, at man faktisk ikke ved helt præcis, hvor stor den er. Det forstår jeg godt, for der er jo ikke mange, der er stolte af et erhverv, hvor man står og laver et godt stykke arbejde og så smider det ud og bagefter skal fortælle, hvor meget man har smidt ud.

Men det er mit indtryk, at discarden er væsentlig større end de tal, der har været offentliggjort, i hvert fald i visse perioder af året. Jeg kan godt forestille mig, at den i nogle perioder er mindre, men det har selvfølgelig også stor betydning, hvor stor kvoten er, for er det en meget snæver kvote, er det klart, at man går efter den højeste pris pr. kg, i stedet for hvis kvoten er noget mere åben, og man dårligt kan nå at opfiske den i den periode, man har kvoten; i så fald vil man også i større udstrækning lande den fisk, man har fanget.

Jeg tror, at den danske befolkning også vil kunne forstå et opgør med kvotepolitikken, hvis den finder ud af, hvor urimelig den er både med hensyn til miljøet og i forhold til fiskerne, og efter min opfattelse er den årsag til en unødigt kriminalisering af fiskeriet, som jeg også gerne vil være med til at få standset.

Til ministerens forhold til forordningerne i EU og til, at der skal ske en revision i år 2002, og at man dér vil fremlægge politikken, vil jeg sige, at jeg tror, man har viden nok allerede nu til aktivt at kunne argumentere og arbejde for, at både i EU og også i alle de andre lande, vi deler fiskevand med, bør man fra i dag samarbejde om at få erstattet kvotepolitikken med en indsatsregulering, og det er der også mulighed for i grundforordningen, som den allerede er etableret i dag. F.eks. kunne jeg godt forestille mig, at man kunne blive enig med Tyskland, Sverige og de baltiske lande om ét stort forsøg, der gik ud på, at man i Østersøen gik over til en indsatsregulering i hvert fald i en periode. Det kunne så også være i kortere eller længere perioder, men det er jo et stort problem at pille små områder og et antal kuttere ud for at lave forsøg, når de andre kuttere så må ligge i havn, fordi man bruger deres kvoter.

Det var den del af det, som jeg så også håber vi i dag får en debat om, men jeg synes, at der i ministerens oplæg er væsentlige åbninger, når det drejer sig om kvotepolitikken.

Så vil jeg gerne understrege, at selv om ministeren siger, der ingen tvivl er om, hvor regeringen vil hen, så var der i ministerens tale ikke noget om det skånsomme fiskeri og det lave energiforbrug, som vi også ønsker at debattere i dag. Jeg håber, at ministeren efter debatten i dag tager et initiativ som en parallel til det glimrende på landbrugsområdet. Jeg så meget gerne, at man på fiskeriområdet havde en egentlig aktionsplan for at fremme det skånsomme og det miljøvenlige fiskeri.

Jeg synes, det er lavet på en god måde på landbrugsområdet, så det både omfatter, hvad der skal ske med hensyn til forskning, udvikling og støtte og på alle mulige andre områder, og en så klar profil så jeg altså også gerne, når det drejede sig om det skånsomme fiskeri.

Det er yderst betænkeligt, at netop den kuttertype, der er den mest skånsomme, altså snurrevodskutteren, er den, der har den største ophugning, og det er den, der er mest truet. Fra at have været den dominerende kutter i Danmark udgør den en forsvindende del i dag, og den svinder dag for dag. Det er også sådan, at ifølge den lov, vi skal behandle, er de også yderligere i fare for ikke at kunne få yngre fiskerlån, fordi den gennemsnitlige alder for snurrevodsbådene netop er helt oppe på de 30 år. Så jeg håber også, at vi i forbindelse med færdigbearbejdelsen af disse forslag kan nå frem til en god profil på netop det skånsomme område.

Afslutningsvis vil jeg så sige, at det har været en god ting at få debatteret alle disse spørgsmål med de andre partier allerede under forberedelsen til forespørgselsdebatten i dag.

Jeg kan så på vegne af Enhedslisten, Socialdemokratiet, Venstre, Det Konservative Folkeparti, SF, Det Radikale Venstre og Centrum-Demokraterne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Idet Folketinget tager landbrugs- og fiskeriministerens redegørelse til efterretning, opfordrer Folketinget regeringen til

- gennem tilbud til fiskerne at fortsætte en kapacitetstilpasning af fiskerflåden, der tilstræber balance mellem kapacitet og fiskerimuligheder, idet den relative stabilitet fastholdes,
- at være åben over for forskellige former for forsøg med fiskeriforvaltningen som alternativ til bl.a. kvotesystemet, herunder i form af

indsatsregulering, for derved at tilvejebringe et forbedret videnskabeligt grundlag vedrørende den praktiske fiskeriregulering og

- at fremme skånsomt fiskeri, lavt energiforbrug, øget kvalitet og bearbejdning om bord samt forbedrede mandskabs- og sikkerhedsforhold med nybygning og modernisering.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 59).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Dette dagsordensforslag indgår herefter i forhandlingene.

(Kort bemærkning).

Niels Højland (FP):

Hr. Bent Hindrup Andersen sagde for lidt siden, at det var svært at se, hvor regeringen ville hen med sin fiskeripolitik, og at det var rart at få nogle klare udmeldinger.

Jeg synes ikke, det har været svært at se. Man har kunnet se i mange år, hvor man ville hen med den fiskeripolitik. Man har bøjet hovedet totalt for EU. De krav, EU stiller, bøjer vi os omgående for her i Danmark. Før man faktisk indfører dem andre steder, indfører man dem punktligt i Danmark. Et stort flertal i Folketinget, ikke bare Socialdemokratiet, men også Folketingets andre partier har bøjet sig for den fiskeripolitik, der er blevet ført igennem de senere år, og det er helt sikkert, at det ikke kommer bag på mig, at det er den politik, man vil fortsætte. Jeg havde også regnet med, at debatten her i dag vil vise, at det er den vej, man vil gå; men det kommer bag på mig, at Enhedslisten hopper med på bagsmækken af den vogn.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil nu ikke sige, at det er bagsmækken, vi hopper på. Vi har faktisk taget initiativet til forespørgselsdebatten, fordi vi vil gerne have tingene klart frem i lyset, og når det drejer sig om kvotepolitikken, har hr. Niels Højland jo ret i, at netop fiskerne var dem, der hurtigst fik mærket piskesnerten af, hvad det betyder at være medlem af EU.

Det er også derfor, at jeg netop har sat fokus på kvotepolitikken. Det, der efter min opfattelse er positivt i redegørelsen fra landbrugs- og fiskeriministeren, er, at man nu gerne, sådan opfatter jeg det, vil melde ud, at der skal ske en

udvikling af alternativer. Jeg så selvfølgelig gerne, at dagsordenen havde været den, jeg selv spillede ud med på det område, nemlig at man nu med det samme skulle arbejde for at lægge politikken om. Det, man kan opnå ved et politisk flertal, er en hensigtserklæring om, at man vil gøre det, og at man er indstillet på forsøg, der kan vise, hvordan man kan gøre det. Men jeg opfatter det også sådan, at der dermed er mulighed for allerede nu at begynde åbent at argumentere imod kvotepolitikken.

Jeg kan i hvert fald se, at Socialdemokratiet støtter det dagsordensforslag, der foreligger nu, hvor man også vil satse på det skånsomme fiskeri, og i den forbindelse tror jeg ikke, der er nogen tvivl hos fiskeriordførere om, at det mest skånsomme er snurrevodsbådene, og jeg tror, alle er meget bekymrede over, at det netop er dem, der er på vej ud af dansk fiskeri.

Derigennem ser jeg faktisk også en mulighed for at rykke så meget, det nu er muligt at rykke, og derfor er jeg egentlig meget glad for, at det lykkedes at skabe et rimelig bredt flertal for en dagsorden, der siger, at nu begynder vi at gøre noget ved det og tage fiskeriet lidt mere op på Folketingets dagsorden. Vi ved selvfølgelig alle sammen, som ministeren svarede, at der ligger nogle store lovforslag, men de skal udfyldes hen ad vejen, og jeg så altså gerne, at man lagde en retning for, hvordan man udfylder dem f.eks. med hensyn til at lade den grønne linje slå igen inden for fiskeripolitikken.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.58

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Ole Vagn Christensen (S):

Det tegner til at blive en god dag for fiskeriet. Ikke alene har vi fået en god redegørelse, men vi har også fået samlet Folketinget om en god dagsorden, og det mener jeg i øvrigt også at fiskeriet fortjener.

Fiskerierhvervet har været udsat for mange forandringer, og i de seneste 10 år har det haft

karakter af krise. Fiskeriressourcerne, kapaciteten og kapitalforrentningen har ikke været tilpasset de faktiske muligheder. Samtidig er markedet for fisk og fiskeriprodukter blevet internationaliseret, hvilket har betydet lavere priser og stærkt stigende konkurrence på fisk. Dette har haft en afsmittende virkning på de multinationale indkøbskoncerner, som gennem deres opkøb har kunnet presse priserne globalt.

Disse forhold har krævet en omfattende omstrukturering af fiskerierhvervet og en tilpasning af den danske fiskerikapacitet, bl.a. gennem udtagning af fartøjer. Dette har naturligvis haft omfattende socioøkonomiske konsekvenser i de lokalområder, hvor fiskeriet har stor betydning.

Den hierarkiske opbygning af fiskeriforvaltningen har medført manglende tillid og tiltro til systemet. Reguleringen er blevet opfattet som stadig mere detaljeret, og kontrollen opleves som mere og mere skærpet. Systemerne har ikke været i stand til på samme tid at sikre en bæredygtig ressourceudnyttelse og gøre fiskeriet til en lønsom beskæftigelse.

Reguleringen har nærmest haft den modsatte effekt, idet kvotesystemet har motiveret til kapsejladts mellem fartøjerne og medført udsmid, såkaldt discard, og at gode fisk er blevet destrueret samt omgåelse af reglerne.

Fiskeriforvaltningssystemet har desuden medført dramatisk forøgede udgifter til overvågning og kontrol.

Krisen har også ført til en stram styring af fiskernes adfærd, men styringen har kun i begrænset omfang løst de problemer, som det har været formålet at løse.

I en rapport udarbejdet af bl.a. RUC nævnes problemerne og konsekvenserne på fem områder, og rapporten nævner også nogle løsningsmuligheder, og det er jo netop med henblik på at finde nogle løsningsmuligheder, vi i Folketinget behandler to lovforslag, nemlig lovforslag nr. L 174 og L 175, som i allerhøjeste grad drejer sig om, hvordan vi får fundet de bedste løsninger i det politiske forum, og hvordan vi får medinddraget fiskerne heri.

Der er altså taget fat på dette, så dansk fiskeri kan komme ud af krisen, en krise, som man som tidligere nævnt har befundet sig i i mere end 10 år.

Den forespørgsel, som vi i dag har på grundlag af et initiativ fra Enhedslisten, skulle gerne illustrere en vilje til at få lovgivningen gjort færre, og det tror jeg også vi vil komme til at ople-

ve, så det i sandhed bliver en god dag for dansk fiskeri.

Målet i den internationale debat – for det er jo ikke kun en dansk situation – er at få fiskeriet ud af krisestemningen og få skabt lønsomhed i erhvervet ved at sikre en fornuftig fremtidig ressourceudnyttelse, ikke mindst gennem et meget moderne ord, nemlig medforvaltning, og jeg mener, at netop med disse ting vil erhvervet også i den internationale debat komme til at opleve noget, som det ikke har oplevet gennem de seneste 10 år.

Den danske debat har drejet sig om følgende hovedemner:

Hvilke muligheder og udfordringer er der for fiskerierhvervet i fremtiden?

Hvilke mål skal fiskeripolitikken have?

Hvordan organiseres fiskeriforvaltningen og erhvervsudførelsen mest hensigtsmæssigt i forhold til målene, og hvem skal være med til at træffe beslutningerne herom?

De to lovforslag, vi har til behandling i Folketinget, understreger ikke blot, at der i den danske debat skal findes løsninger, men også, at vi skal finde løsninger, som er i overensstemmelse med de internationale regler og mål.

Det er vores opfattelse, at fiskerisektorens organisationer nødvendigvis må inddrages i beslutningsprocessen, hvis det skal lykkes at skabe et bæredygtigt fremtidigt fiskerierhverv. Dette skulle gerne samtidig sikre en bedre regeloverholdelse og dermed færre omkostninger til overvågning og kontrol.

Socialdemokratiet kan tilslutte sig det fremsatte forslag om motiveret dagsorden, som understreger vigtigheden af, at vi sikrer en fortsat tilpasning af fiskerflådens kapacitet.

Derudover opfordres der til fortsatte eksperimenter med fiskerireguleringsformer, bl.a. med det formål at undersøge fordelene og ulemperne ved en indsatsregulering som et alternativ til det hidtil anvendte kvotesystem.

Der lægges også vægt på miljøtiltag, herunder en forbedring af arbejdsmiljøet om bord på skibene.

Sidst, men ikke mindst, er det et mål at forbedre kvaliteten og mulighederne for at forarbejde produkterne om bord i erkendelse af, at det ikke mindst er inden for produktudvikling, erhvervets fremtid ligger.

Med andre ord mener vi som sagt, at det bliver en god dag for dansk fiskeri, og vi mener også, at vi har taget et skridt i den rigtige retning, også med den dagsorden, som ligger foran

os, og ikke mindst med de to lovforslag, som vi forventer at vi kan færdiggøre i den nærmeste fremtid.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det var jo udmærkede ord fra hr. Ole Vagn Christensen, men jeg kunne godt tænke mig at stille et spørgsmål allerede nu, for som jeg forstod hr. Ole Vagn Christensens kritik af den måde, kvotepolitikken fungerer på, vil jeg gerne høre, om hr. Ole Vagn Christensen ikke er enig i, at vi allerede nu burde kunne foretage et brud med kvotepolitikken, idet den allerede har vist, at den har så mange negative virkninger, at man burde gå efter en ren indsatsregulering, og at det også er det, der burde være Danmarks politik. Jeg vil gerne høre fra hr. Ole Vagn Christensen, om han er enig i det.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg synes, det spørgsmål er ret irrelevant, for jeg mener, at det, vi skal holde os til, er det, som vi er medforslagsstillere til, idet vi ikke tror på, at vi over en nat kan indføre indsatsregulering. Det ved jeg også hr. Bruno Jerup har stor forståelse for; så vi holder os altså til det, vi er blevet enige om.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg er enig med hr. Ole Vagn Christensen i, at vi skal holde os til den dagsorden, vi er enige om. Men det, som jeg godt kunne tænke mig at vide, er, hvordan man så fortolker den og håndterer den. For jeg fortolker den også på den måde, at ud over at vi beskriver, hvordan man skal begynde at foretage nogle forhåbentlig succesfulde forsøg med alternative reguleringsmetoder, ligger der også i den en anerkendelse af, at fremtiden er en indsatsregulering, og at kvotesystemet er fortid.

Sådan fortolker jeg også dagsordenen, og det vil i hvert tilfælde betyde, at ministeren, når der rejses en diskussion om kvotepolitikken i internationale organer, både i EU og andre steder, efter min opfattelse vil have ikke alene et godt grundlag for, men også et rimelig solidt mandat til at rejse en debat om kvotepolitikens virkninger og egnethed som reguleringsystem.

Sådan opfatter jeg også dagsordenen. Det er i hvert tilfælde det, jeg lægger i den anden pind, som går ud på, at man nu har erkendt dette og

så arbejder på at udvikle nogle alternativer, der kan fungere i den praktiske fiskeriregulering, og jeg håber også, at det er det, der ligger i hr. Ole Vagn Christensens opfattelse af dagsordenen.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Hr. Ole Vagn Christensens ordførertale var i lighed med dagsordenforslaget af meget overordnet karakter. Det er sådan set o.k. i en debat af denne art. Men en debat af den art har jo også den fordel, at der er mere åbenhed her, end der er, når tingene foregår under et udvalgsarbejde, så jeg kunne måske godt tænke mig at høre, om Socialdemokratiets ordfører vil løfte lidt af sløret for, i hvilken retning man vil gå – nok så konkret som det, der står i dagsordenforslaget, og som fremgik af ordførertalen.

Det er specielt på to vigtige områder, jeg gerne vil høre hr. Ole Vagn Christensen komme med et lidt mere konkret udsagn om, hvilken vej Socialdemokratiet vil gå.

Det ene vedrører spørgsmålet om flerårige, individuelle kvoter – eller licenser, om man vil – og det andet vedrører spørgsmålet om, hvordan man vil prioritere det kystnære fiskeri i forhold til f.eks. trawlfiskeriet.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg kan godt forstå det spørgsmål, som bliver rejst af hr. Bent Hindrup Andersen og også af hr. Bruno Jerup, men situationen er jo den, at fiskeriet ikke har noget ønske om både at have en indsatsregulering og et kvotesystem, og derfor er det nødvendigt at tilvejebringe det, som vi er blevet enige om i dagsordenen, nemlig en række forsøgsordninger, som skal føre til, at vi har det bedste grundlag for at finde ud af, hvordan den fremtidige situation for fiskeriet skal være.

Og så har jeg forstået, at landbrugs- og fiskeriministeren har bedt om ordet, og han vil så komme ind på det spørgsmål, som hr. Kristen Touborg rejste.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jamen grunden til, jeg allerede nu rejser spørgsmålet over for den socialdemokratiske ordfører, er, at jeg gerne vil have afklaret eller afdækket, hvad man lægger i ordet forsøg, for i Enhedslisten lægger vi ikke i det ord, at man tager et par både eller måske en mindre gruppe både ud.

For at det lige præcis ikke skal blive det, som hr. Ole Vagn Christensen selv siger er et underligt både-og, hvor man foretager nogle halv-hjertede forsøg, er det vigtigt, at det bliver slået fast, at det skal være omfattende forsøg, der giver et ordentligt billede. Det skal ikke bare være småeksperimenter.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi får slået fast, at det er det, der ligger i dagsorden. Det er i hvert fald det, som jeg for mit vedkommende lægger i den.

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Når jeg beder om ordet på nuværende tidspunkt, er det, fordi jeg oplever nogle forskellige fortolkninger af begreberne indsatsregulering og kvoter.

Jeg ved ikke, om det er sådan her i salen, men andre steder er der nogle, som svæver i den vildfarelse, at en afskaffelse af kvoterne i realiteten vil betyde et frit fiskeri, som vi kender det fra gamle dage, men sådan tror jeg aldrig det vil blive. Der vil altid være behov for biologisk rådgivning, for at fiskeriindsatsen kan komme til hvile på et bæredygtigt grundlag, så der også er fisk i havet i morgen og til de kommende generationer.

Det, der så er vigtigt, er, at vi inden for de mængder, som vi forsvarligt kan fiske, forsøger at gøre det mere frit og forsøger at gøre det anderledes, og her er der to steder, hvor vi kan tage fat:

Vi har en stor del af vejen mulighed for at tilrettelægge det i den hjemlige reguleringspolitik. Der er faktisk en del elementer, hvor vi ikke er EU-afhængige, men hvor der kan tages selvstændige beslutninger, der er baserede på aftaler mellem Folketinget, regeringen og fiskerierhvervet.

Og så er der et andet element, hvor vi skal forsøge at bevæge EU i de retninger, som flere har givet udtryk for her i dag.

Med hensyn til det hjemlige vil jeg være meget, meget åben over for nye og anderledes forsøg på regulering af fiskeriet. Jeg har i realiteten næsten kun to ting, som jeg må kræve opfyldt, nemlig for det første, at de nye måder at gøre det på respekterer vore internationale aftaler – jeg kan altså ikke få ekstra kvoter på den konto – og for det andet skal det selvfølgelig være kontrollerbart, og vi skal følge udviklingen med hensyn til, hvad får vi ud af det.

Men så bliver jeg også nødt til at sige, og det er en appel til Danmarks Fiskeriforening og andre: I den fase, vi er i på nuværende tidspunkt, hvor vores erfaringer på en række områder – hvad enten vi taler om årsmængder, havdage eller andre måder at gøre det på – ikke er tilstrækkelige, tillader vi os så i en periode at bede nogle fiskere om at afprøve forskellige systemer, og når de har afprøvet disse systemer, lytter vi så til, hvad fiskernes, forvaltningens og andres erfaringer med den nye måde at gøre det på var, og så skruer vi nogle anderledes og bedre måder at regulere det på i fremtiden sammen.

Den anden del er EU-delen, og dér vil jeg gerne sige, at inden for de rammer, vi har på nuværende tidspunkt, er der faktisk også muligheder for at få et mere frit fiskeri for den enkelte fisker, idet der er nogle elementer, som ikke er udnyttet godt nok i den nuværende EU-politik, og dér forsøger jeg i de sammenhænge, hvor jeg har mulighed for at tage en debat med mine udenlandske kolleger om det, at påvirke dem.

Men jeg bliver også nødt til at være ærlig og sige her fra talerstolen i dag, at i en række andre EU-lande er der desværre ikke den samme debat og helt den samme forståelse for at gå andre og nye veje som den, jeg oplever er bredt til stede i Danmark.

Det er den politiske og erhvervsmæssige del af det. Men i realiteten er det en fælles opgave for politikerne og erhvervet at påvirke andre europæiske beslutningstagere på det punkt, og dér benytter vi så de muligheder, vi har.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu er der redegjort for situationen omkring kvoter og indsatsregulering, og derfor vælger jeg at svare hr. Kristen Touborg på spørgsmålet om det fremtidige og det jordnære – sådan forstod jeg nærmest hr. Kristen Touborg:

Den opfattelse, som hr. Kristen Touborg har, kan man da godt have, men jeg ser sådan på det, at den store debat om, hvordan vi får formet fremtidens fiskeri, tog vi, da vi behandlede lovforslag nr. L 174 og L 175, og derfor vil det være en gentagelse af argumentationen fra den debat.

Jeg mener, at nu er opgaven i stedet at få disse lovforslag gjort færdige og deri få formet en fiskeripolitik, som kan løfte det danske fiskeri ind i det næste årtusinde, og som også gerne skulle inddrage fiskerne i større omfang, end det har været tilfældet hidtil. Det mener jeg i øvrigt angår hele forsøgsproblematikken.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Det, der fik mig til at bede om ordet for en kort bemærkning, var de ord, der kom fra vores udmærkede landbrugs- og fiskeriminister om, at der er nogle, der svæver i den vildfarelse, at hvis vi afskaffer kvotesystemet, bliver fiskeriet frit, og hvor landbrugs- og fiskeriministeren sagde, at det tror han ikke det vil blive, for vi er nødt til at lytte til biologerne.

Dertil vil jeg sige, at det vel i grunden er, fordi vi lytter for meget til biologerne, vi en gang imellem har problemer med, at der er for få torsk eller for mange torsk osv.

Jeg synes, ministeren glemmer lidt, at der er noget, der hedder udbud og efterspørgsel, og at der også er noget, der hedder en sund økonomi og fiskernes sunde fornuft. For det er jo altså sådan, at hvis der er ved at være mangel på sild, torsk eller andre fisk, når fiskerne tager ud med deres både, og de kommer hjem med en næsten tom last, så er den dag jo spildt, for de får ingen penge med hjem, og de kan ikke engang betale deres olieafdrag og deres mandskab, og så bliver de jo hjemme.

Det vil altså sige, at der er den ganske almindelige regulering af fiskeriet, at hvis der er en fiskeart, der er ved at forsvinde, bliver fiskerne væk fra fiskebankerne, indtil det kan betale sig at tage ud igen. Det er en naturlov, og den har eksisteret lige så længe, som der har været mennesker på Jorden, og den vil fortsat eksistere. På det tidspunkt, hvor der ikke er nok at fiske efter – og det vil jo ske lang tid før der ophører med at være fisk – vil fiskerne jo frede disse fiskebanker, for det vil simpelt hen koste dem penge til dieselolie og mandskab at tage ud på disse fiskebanker.

Det er, som om man tror, at fiskerne – de, der tager ud for at fiske – slet ingen hjerne har, at de slet ikke selv kan vurdere det, og det er jo rent faktisk forkert.

Vi kan jo se, hvordan det gik i New Zealand, da man dér gjorde landbruget frit og uafhængigt af tilskud osv., hvordan det blomstrede op. Og hvis det danske fiskeri blev uafhængigt af kvoter og ophugningsstøtte osv., ville der være en naturlig fiskebestand – både i forhold til den fiskemængde, vi kan spise, og i forhold til de fisk, der er i havet.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Grunden til at jeg tager ordet igen, er, at ministeren igen bruger ordet »nogle«: at der kan laves forsøg med *nogle* både.

Jeg mener, at det er vigtigt at få en tilkendegivelse om, at det ikke bare bliver *nogle* både – altså sådan, at der er et vist antal både i én havn og nogle andre både i en anden havn – men at man sørger for at tage en stor gruppe af både eller et stort område ud, sådan at det bliver noget, der hænger sammen, og som kan sammenlignes, for ellers bliver der en ulige konkurrence mellem de to typer, altså dem, der kører efter det ene system, og dem, der kører efter det andet system. Ellers kommer det ikke til at fungere.

Det er den ene ting, og jeg mener ikke, at der i den grundforordning, som ministeren selv omtalte, ligger nogen som helst problemer i at tage et ganske stort område ud – i princippet hele Danmark – og kører den efter nogle regler, der afviger fra grundforordningen. Det kunne man i princippet godt gøre.

Så er der en anden ting, og det er til hr. Aage Brusgaard:

Det er nok noget af en tilsnigelse at tale om, at der på det her område findes en naturlov om, at antallet af både bliver indstillet efter den mængde fisk, der er, for hvis man ser på udviklingen inden for fiskeriet i det sidste par generationer, er der jo faktisk sket det, at man har udviklet større og større både, andre fangstmetoder og større og større maskinkraft for at kunne pløje hurtigere igennem havet, og det vil sige, at den naturlov i allerhøjeste grad er blevet undermineret af, at mennesket har fået bedre og bedre fangstmetoder.

Hvis vi f.eks. tager sildebestanden, så er den utrolig påvirket af, at man har indført notfiskeri, hvor man stort set er i stand til at fjerne en hel portion sild, og hvor man i gamle dage med sildetrawl pløjede igennem sildene og der altid var en stor del, der overlevede. Sådan er det ikke med notfiskeri, og det vil sige, at notfiskeri faktisk er en metode, hvor man i realiteten er i stand til at fjerne ganske betragtelige mængder sild, hvilket man ikke kunne gøre tidligere.

Så det med naturloven er simpelt hen noget vrøvl.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det, der fik mig herop denne gang, var hr. Aage Brusgaards belæring om, at først skal det gå godt, så skal alle gå fallit, og derefter kan man finde ud af, hvordan man så vil eksistere bagefter.

Det er jo stort set det, der er filosofien i Fremskridtspartiets fiskeripolitik, og det er den politik, som fik lov til at køre gennem 10 år, og hvor man sådan set har oplevet, at fiskerne var desperate – og herinde var man vel vidende om, at fiskerne var desperate – og som har ført til, at fiskeriet har befundet sig i en meget langvarig krise.

Det, der nu prøves, er, om man i en god samarbejdsånd kan nå frem til at finde den nødvendige balance på de forskellige områder, og det synes jeg også hr. Aage Brusgaard og hans parti skulle medvirke til ved at samarbejde om at få skabt de nødvendige og fornuftige rammer omkring det danske fiskeri – i stedet for sådan en gang, jeg ved ikke, hvad man skal kalde det.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Socialdemokratiets ordfører, hr. Ole Vagn Christensen, udtalte, at han så ingen grund til at gentage argumentationen fra førstebehandling af L 174 og L 175.

Det er jeg sådan set enig i. Jeg har bare det lille problem, at jeg ikke helt kan huske, hvad det var, Socialdemokratiet sagde på de her to områder, og for at afhjælpe mit eventuelle hukommelsessvigt kan det ikke tage lang tid for Socialdemokratiets ordfører lige at nævne, hvad det var, Socialdemokratiet sagde under førstebehandling af de to forslag, og hvad det er, Socialdemokratiet mener i dag.

Det, det handlede om – for nu at have det helt klart – var individuelle kvoter/licenser og Socialdemokratiets holdning til, hvordan kystnært fiskeri skal prioriteres. Det behøver ikke at tage så lang tid, og jeg vil godt tilføje, at for SF er det et par meget vigtige punkter, som vi meget gerne vil have et udsagn om, og som sagt anser vi det altså for en fordel at få dem her i Folketingssalen frem for i et lukket udvalgsmøde.

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Først lige til Enhedslisten, som siger, at ingenting er som før, og at naturloven ikke duer mere: Det er rigtigt, at ingenting er som før, men

naturloven tror jeg egentlig duer meget bedre end de love, vi mennesker kan lave.

Vi kan jo bare se her lige før jul, hvor vi havde sat nogle priser og nogle kvoter på torsk: Der var så mange torsk, at de ikke kunne opnå mindsteprisen, og så måtte vi hælde noget farvestof over dem, så de kun kunne bruges til minkfoder.

Det kan så også være udmærket. Men hvis vi nu f.eks. ikke havde haft kvoter og mindstepriser – og hvis vi skal have et frit fiskeri og en fri prisdannelse, skal det selvfølgelig ikke bare være i Danmark, det er klart, men i hele EU og også gerne i landene omkring EU – ville det dér med at oversprøjte torskene med farvestof jo helt kunne være undgået, for hvis fiskerne ikke kan få en ordentlig pris for deres torsk, så det kan betale sig at tage ud og fange dem, bliver de hjemme, eller også finder de ud af nogle ordninger og indgår nogle indbyrdes forlig, der går ud på, at nogle af dem måske går ud i den ene uge og andre så går ud ugen efter, osv.

Det ville de jo finde ud af, hvis priserne blev så lave, at de ikke engang kunne betale for dieselolien. Det har noget med naturloven at gøre, og det er sådan, f.eks. minkfarmere og svineproducenter må klare sig: Hvis der bliver for mange af dem, falder prisen, og så er der nogle, der går ud, og så stiger prisen igen, og tingene kører videre. Jeg kunne komme med et hav af eksempler, hvor det sker, og det er den bedste måde, tingene kan reguleres på.

Så siger hr. Ole Vagn Christensen, at Fremskridtspartiets politik er den samme, som den har været i 10 år, og at den er helt forkert, og at det var bedre, om vi støttede den politik, som Socialdemokratiet har.

Vi kunne jo næsten få en hel dag til at gå med at spørge hr. Ole Vagn Christensen, om der er noget særligt at prale af med den politik, og hvis hr. Ole Vagn Christensen ikke kan komme med nogle guldkorn, kunne vi spørge fiskerne selv, hvordan de synes, den politik, der har været ført inden for dansk fiskeri i de sidste 10 år, har været. Vi ville i hvert fald få noget helt andet at vide, hvis det var fiskerne, der stod her på talerstolen. Jeg tror ikke, de synes, det er guldkorn, der kommet på fiskeriområdet i de sidste 10 år.

Formanden:

Hr. Ole Vagn Christensen har ordet for en kort bemærkning, og så tror jeg, vi er fremme ved ordførrækken igen.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg vil sige til hr. Kristen Touborg, at jeg normalt er et flinkt og rart menneske, og at jeg derfor ikke kan lide at være afvisende og flabet på nogen som helst måde, men vi har jo Folketingets forhandlinger, som registrerer den slags ting, og vi er også i den situation, at vi i øjeblikket gerne skulle være i gang med nogle drøftelser og forhandlinger om L 174 og L 175, og jeg har bemærket, hvad det er, hr. Kristen Touborg lægger vægt på, og så må vi jo se, om vi kan få tingene til at nå sammen. Hvis hr. Kristen Touborg gerne vil vide, hvad Socialdemokratiet mente, kan han som sagt slå op i referatet og se, om vi er så langt fra hinanden.

Så til hr. Aage Brusgaard: Jeg har redegjort for, hvordan dansk fiskeri har haft det gennem mange år. Det, vi i dag sidder og drøfter og skal tage stilling til, er fremtiden, og i den situation, vi har nu, er der mulighed for, at vi kan nå frem til nogle fornuftige ordninger, som kan genskabe en god økonomi for fiskeriet. Det er den situation, vi skal forstå at få udviklet, og det var det, jeg indbød hr. Aage Brusgaard til et samarbejde om.

Bodil Thrane (V):

Når Enhedslisten i dag har rejst en forespørgsel om fiskeriet, giver det os alle sammen rig lejlighed til at fremkomme med nogle synspunkter om, hvordan vi synes, fiskerierhvervet og fiskeripolitikken skal udvikles i de kommende år.

Som udgangspunkt er det vigtigt for mig at slå fast, at vi i Venstre har et stort ønske om at bevare det danske fiskeri som et fremtrædende og levedygtigt erhverv. Erhvervet skal være bæredygtigt, både når vi taler om miljø, og når vi taler om økonomi. Erhvervet giver som bekendt en betydelig valutaindtjening, og fiskeriet og dets følgeindustrier er uundværlige for lokalsamfundene i stort set alle de danske kystområder. I Venstre ser vi samtidig fiskeriet som en meget vigtig eksponent for den selvstændighedskultur, vi gerne ser fremmet i det danske samfund.

Men hvis vi ser tilbage på udviklingen i fiskeriet gennem de seneste 10 år, har fiskeriet jo været præget af de samme kriser efter kriser, som har hærgnet erhvervet i det meste af Europa. Disse kriser har haft mange årsager: Der har været en betydelig overkapacitet i fiskerflåden, en øget effektivitet, en for stor gældsbyrde, høje driftsomkostninger, en vigende bestand af visse

fiskearter og hårdere international konkurrence. Ligeledes har der været et betydeligt prisfald på konkurrerende fødevarer som følge af reformen af EU's landbrugspolitik og GATT-aftalen, og endelig er forbrugernes præference skiftet i retning af disse konkurrerende fødevarer.

De forskellige tiltag, man fra politisk side har taget for at afdæmpe problemerne, har haft meget begrænset succes, kan man vist roligt sige. Forsøgene på at sikre en sund strukturudvikling i den danske fiskerflåde gennem forskellige støtteordninger til ophugning, midlertidig oplægning og nyinvesteringer har afstedkommet en samlet reduktion af flåden på ca. 29 pct. siden 1987, men desværre er det ikke blevet til noget nybyggeri i den periode. Der er dog sket en udvikling af forbedrede fangstredskaber og mekanisk og elektronisk udstyr, og det har betydet en forøgelse af effektiviteten, så der på trods af den kraftige ophugning desværre ikke er sket et egentligt fald i fangstkapaciteten.

Samtidig har erfaringerne med reguleringen af fiskeriet gennem kvoter vist, at det er et dårligt reguleringsredskab. Det har ikke haft den ønskede effekt for fiskebestandene, og det store ressourcespild ved discharge af fisk er direkte uacceptabelt. Der er ingen, der fatter, at man accepterer det fra politisk hold.

På trods af, at reguleringen har været så detaljeret og omfattende, og at fiskerikontrollen er blevet stadig mere skærpet, har det kun i meget begrænset omfang løst problemerne, som det har været formålet. I stedet har det medført øget skepsis fra fiskerne og industrien over for systemet og omvendt.

Kvotestystemet må altså siges at have spillet fallit, men vi må erkende, at det ikke kan afskaffes over en nat. Derfor må vi tilstræbe, at vi bliver ved med at forske og udføre forsøg og derigennem finder frem til det bedst mulige alternativ inden revisionen af den fælles fiskeripolitik i år 2002. Fremtiden for et bæredygtigt fiskerierhverv afhænger således af den politiske evne til at finde frem til og nå til enighed om en bestandsbevarende regulering på såvel nationalt som EU-niveau. Hvis vi fra dansk side på nogen måde kan presse på og med facts og erfaringer levere den bedste argumentation ved løbende og kommende forhandlinger i EU, har vi derfor ikke blot hjulpet fiskerne i Danmark, men også fiskerne i de øvrige EU-lande.

I forbindelse med evalueringen af EU's fælles fiskeripolitik i 1991-92 erkendte man, at den nuværende regulering var utilstrækkelig og alt

for omkostningskrævende, både når vi taler om økonomi og om moral. På den baggrund blev døren åbnet for de reguleringsmuligheder, vi kender, men til dato er det endnu ikke lykkedes at finde frem til en ny reguleringsform, der kan afløse kvoterne.

I Venstre er vi meget optaget af, at man snart kan finde frem til et ordentligt fiskeriforvaltningssystem. For nærværende synes de forskellige former for indsatsregulering – dvs. regulering gennem krav til maskestørrelse, havdage og de øvrige kendte ting – at være det bedste. Derfor understreges det også, at Folketinget som følge af den dagsorden, der foreligger her, vil være fiskerierhvervet behjælpeligt med en mangfoldighed af forsøg for at få tilvejebragt grundlag for afskaffelse af kvotesystemet i år 2002. Det er også magtpåliggende for os, at de kommende forsøg skal levere tungtvejende argumenter, der for alvor kan danne belæg for et nyt, enklere og friere reguleringsystem.

Men vi erkender også, at afskaffelse af kvoterne og indførelse af en anden regulering i sig selv ikke er nok til at løse fiskeriets problemer. Grundlaget for et både miljømæssigt og økonomisk levestærkt dansk fiskeri er derfor forbundet med en nødvendig tilpasning af fiskerflåden, som sikrer, at de fornødne reduktioner af fangstkapaciteten bliver mulige og fleksible og samtidig sikrer den fornyelse af flåden med en maksimal fleksibilitet, som vi har så stærkt behov for. Dette skal ses i sammenhæng med nogle ordentlige ophørsordninger og attraktive vilkår for nyinvesteringer, som er helt nødvendige elementer i forsøget på at sikre et konkurrencedygtigt fiskerierhverv i Danmark i fremtiden og samtidig sikre, at de unge igen ønsker at træde ind i fiskerierhvervet.

For at finde frem til en bedre regulering til afløsning for kvotesystemet mener vi i Venstre, at man fremover i langt højere grad skal benytte sig af fiskernes praktiske erfaringer og ekspertise. Det er derfor af overordentlig stor betydning, at fiskerne, industrien, biologerne og det politiske system formår at overvinde de eksisterende barrierer og indgår i en tæt, tillidsfuld og åben dialog.

En form for medforvaltning i dansk fiskeri, som det netop er foreslået af et par danske forskere i et nyt debatoplæg, kunne også være en mulighed. Hvis man gennem dialog og samarbejde med fiskerne kan nå til større enighed om, hvordan man skal indrette sig, når vi taler om flådens fremtidige struktur og reguleringen

af fiskeriindsatsen, vil mange af de nuværende problemer blive løst. Medansvar, medforvaltning og ansvar i det hele taget vil selvfølgelig sikre accept af og forståelse for alle mulige initiativer og reguleringer, og samtidig kan vi måske mindske kontrolindsatsen.

Derfor er spørgsmålet for os at se, om regeringen og embedsapparatet har den fornødne tillid til fiskerne. I Venstre vil vi meget gerne medvirke til, at den tillid opstår, og vi ser gerne flere initiativer og nogle af den nævnte rapport's mekanismer sat i gang for at øge inddragelsen af fiskeriets organisationer, når erhvervets problemer skal løses. De initiativer, der tages på baggrund af dagsordenen, skal således ske i det tættest mulige samarbejde med erhvervet og ikke på forhånd udelukke nogen som helst muligheder.

Der ligger store og komplicerede udfordringer og opgaver forude for at få problemerne med hensyn til fangstkapacitet og variable fiskebestande til at gå op i en højere enhed og harmonere. Men gennem et samarbejde kan og skal det lykkes, og derfor skal vi have etableret et tillidsfuldt samarbejde mellem alle instanser. Målet er – og det må det være for os alle sammen – at gøre fiskeriet attraktivt og under langt friere reguleringsvilkår muliggøre en udvikling af fiskerflåden, så erhvervets indtjningsgrundlag og konkurrenceevne ikke alene fastholdes, men forbedres.

Jeg vil lige sige, at den sidste pind i dagsordenen er for os i Venstre en understregning af en politik, som vi ser, at fiskerne allerede er i fuld gang med at sætte på plads, og derfor kan vi tilslutte os den med fuld musik.

Endelig vil jeg nævne til sidst, at vi har haft megen diskussion om vores forhold til Norge i forbindelse med fiskeripolitikken. Vi har jo som danskere et stærkt forhold til vort broderfolk i Norge, og i den sammenhæng havde vi gerne set, at Norge var blevet medlem af De Europæiske Fællesskaber. Men sådan gik det jo ikke, og derfor er der fra denne talerstol grund til at minde om, at det samarbejde, der blev lagt op til i forbindelse med forhandlingerne op til Norges afstemning om EU-medlemskabet, kræver forståelse fra begge lande. Som det ser ud i øjeblikket, mangler nordmændene nogen forståelse for, at det også gælder dem, og derfor synes jeg, vi bør se på, om vi fra dansk side for alvor bliver nødt til at rejse spørgsmålet i EU om EØS-aftalerne, hvis Norge ikke snart erkender den nødvendige gensidighed.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det, der bringer mig herop, er sådan set ikke alle de meget udmærkede ord om, hvad f.eks. afskaffelsen af kvotepolitikken vil betyde, for dem er jeg enig i. Men jeg er lidt forvirret, for når man læser Venstres oplæg til en fiskeripolitik, som fru Bodil Thrane har været med til at udarbejde, får man det indtryk, at Venstre gerne vil have gjort op med kvotepolitikken og indført en indsatsregulering så hurtigt som muligt.

Jeg har noteret mig, at der står i landbrugsministerens tale, at det skal ske i forbindelse med revisionen af fiskeriordningerne i år 2002. Men vi mener sådan set i Enhedslisten, at man burde gøre det så hurtigt som muligt, og sådan som vi forstår EU-grundforordningen, er der i og for sig heller ikke noget i vejen for, at EU gør det længe før år 2002.

Og derfor vil jeg gerne spørge fru Bodil Thrane: Er det sådan, at Venstre også gerne vil være med til at presse på, så der snarest muligt sker en omlægning til indsatsreguleringen? Og er vi også enige om at opfatte f.eks. indsatsreguleringen og forsøgene sådan, at man egentlig godt kan forestille sig, at det i en periode var for hele Østersøen eller Kattegat eller noget i den størrelsesorden, man lavede forsøg med en indsatsregulering? Det skulle selvfølgelig være under forudsætning af, at de lande, der har fælles fiskevand, også var med i de samlede forsøg.

Men først og fremmest kunne jeg godt tænke mig at høre, hvad man skal tage for pålydende, når man læser oplægget om fiskeripolitik. Skal det ske snarest muligt, så vi dermed giver et mandat til ministeren til at gøre, hvad han kan for at få de andre EU-lande til at ændre kvotesystemet inden år 2002? Eller mener Venstre rent faktisk, at man skal vente til år 2002 med at fremsætte sådan nogle forslag i EU?

(Kort bemærkning).

Bodil Thrane (V):

I min ordførertale talte jeg netop om en løbende justering, så vi, når vi kommer frem til år 2002, gerne skulle have et totalt frit fiskeri. Vi arbejder kraftigt for at få frigjort alle de ting, vi kan nå inden år 2002, men vi gør det under almindelige demokratiske mekanismer. Så jeg synes, at min ordførertale og mit oplæg om fiskeripolitikken stemmer helt overens.

Og så vil jeg gerne kommentere forsøgssystemerne. Den pind, der åbner mulighed for for-

søg, indeholder for mig at se ikke nogen som helst begrænsninger af nogen forsøg. Jeg mener virkelig ærligt, at man ikke skal udelukke nogen former for forsøg, hvis det er det redskab, man måtte finde frem til som en afløser for kvotesystemet blandt fiskere og biologer.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er jo heller ikke nogen hemmelighed, at det er en af de ting, vi har diskuteret i forhandlingerne om dagsordenen, som den ser ud nu. Det er der ikke nogen grund til at lægge skjul på.

Men jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad Venstres holdning er i den forbindelse. Det er klart, at vi står ved dagsordenen, og at den samler hele Folketinget, men det er jo også godt at vide, hvad de enkelte partier rent faktisk mener, om man egentlig er indstillet på at gå videre. Jeg har fået det indtryk, også fra fru Bodil Thrane, at der er en risiko for, at forsøg kan gå hen og blive en sovepude eller kan være med til at udskyde en endelig beslutning, der ellers ville være mulighed for.

Jeg vil også godt spørge: Er vi ikke enige i vurderingen af mulighederne i EU? Kan man ikke godt gøre det i EU før år 2002, er der ikke allerede grundlag for at gøre det ifølge den grundforordning, der eksisterer i dag? Kan vi ikke både nationalt gøre, hvad vi vil, men også få en anden beslutning gennemført i EU?

(Kort bemærkning).

Bodil Thrane (V):

Jeg synes ikke, forsøg må blive en sovepude. Men hvis man har gjort forsøg, hvor man mangler dokumentation og argumenter for de ting, man vil gennemføre fremover – og jeg er ikke i stand til at sige fra denne talerstol, om vi har det eller ej – skal det sikres, at vi får de ting, fordi stærke argumenter er vejen frem, hvis vi skal flytte nogle brikker.

Jeg ville være ked af at skulle sige fra denne talerstol, hvad jeg ønsker på Venstres vegne for forsøgene fremover, for jeg ønsker faktisk, at medforvaltningen, som jeg synes er en brandgod idé, får en større rolle, så det bliver parterne, der finder ud af, hvad vej vi skal gå. Jeg er helt med på, at vi har nogle muligheder i Danmark for at lempe på nogle af de mekanismer, vi gør brug af, og for min skyld måtte forholdene meget gerne blive friere. Men det skal være under forudsætning af, at man kan opnå enighed mellem de parter, det handler om.

Lene Espersen (KF):

Enhedslisten sætter med denne forespørgsel fiskeripolitikken og fremtidens fiskerierhverv til debat.

Indledningsvis vil jeg gerne kvittere for, at vi her i Folketinget nu får mulighed for at drøfte mere generelle og overordnede strategier for fiskerierhvervet. Imidlertid vil jeg, som tidligere ordførere også har været inde på, erindre om, at vi lige nu behandler to store lovforslag, nemlig L 174 og L 175. De er allerede førstebehandlet, og de behandler fiskeriets vilkår mere detaljeret. Det bør vi også erindre under debatten.

Et helt overordnet mål for konservativ fiskeripolitik er naturligvis ønsket om, at erhvervet forbliver sundt, men også økonomisk selv bærende. Med andre ord ønsker Det Konservative Folkeparti, at fiskerierhvervet får så fornuftige og fleksible rammer, at der er en reel mulighed for at give rimelige økonomiske forhold for alle led i erhvervet. Erhvervet skal altså igen blive levedygtigt og ikke kun bestandsmæssigt bæredygtigt, selv om det naturligvis også er vigtigt.

Man kan med rette indlede med at spørge, hvilke andre grene af erhvervslivet der ville finde sig i en investeringssituation uden reel nyfinansiering i mange, mange år og med et af de mest planøkonomiske og regulerede systemer på udbudssiden, som man skal til Cuba for at finde magen til.

Ministeren indledte sin tale med at fremhæve EU's rolle i forbindelse med dansk fiskeripolitik. Først og fremmest vil jeg gerne fremhæve nødvendigheden af, at flådepolitikken, som EU jo er stærkt medvirkende til at udforme, overholdes og gennemføres af alle EU-lande, og at der er en klar sammenhæng mellem flådestørrelse, fiskerimuligheder og fiskerirettigheder. Således læser jeg også den første pind i dagsordenen, og for Det Konservative Folkeparti er det også afgørende, at den relative stabilitet fastholdes.

Flere ordførere har været inde på EU's grundforordning, og den vil jeg også gerne knytte nogle bemærkninger til. Jeg mener, det er positivt, at man ved revisionen af grundforordningen udvidede reguleringsmulighederne ganske drastisk sidste gang, eksempelvis reguleringen af fiskeriindsatsen med det tilladte antal havdage, som flere har været inde på. Ligeledes har revisionen af grundforordningen åbnet mulighed for flerårige kvoter.

Jeg understreger, at der er givet hjemmel til at benytte andre reguleringsmekanismer end den mængdebaserede, og jeg vil derfor opfordre

regeringen til at benytte sig af disse muligheder. Naturligvis kan man ikke ændre fiskeriet fra den ene dag til den anden og lige pludselig begynde at bruge et helt andet system, og derfor er forsøg en god idé. Men jeg mener ikke, det gør noget, at man udviser lidt større mod i forsøget på at benytte nye metoder, så vi på bedst mulig måde forsøger at give fiskeriet så fleksible muligheder som overhovedet muligt.

Med hensyn til kapaciteten af det flerårige udviklingsprogram for fiskerflåden har det medført en betydelig nedskæring. Man har forsøgt at gøre det skånsomt via tilskud til ophugning og diverse støtteordninger til modernisering og nybygninger, herunder PESCA, og der er ingen tvivl om, at kapacitetsreduktionen fortsat er på EU's dagsorden. Men man kan jo spørge sig selv: Hvor lille skal flåden egentlig blive? I takt med de teknologiske fremskridt vil der utvivlsomt blive tale om et potentielt mere og mere effektivt fiskeri, og der er jo den risiko, hvis man bare lader stå til med hensyn til reduktionen, at der til sidst kun er meget få fiskerbåde tilbage. Jeg mener derfor, vi må blive enige om en målsætning om, at vi skal bevare fiskeriet som et erhverv, og det går jeg stærkt ud fra at alle kan tilslutte sig. Jeg mener derfor også, vi må tale om at fastlægge nogle retningslinjer, der sikrer, at erhvervets beskæftigelse og indtjening stiger og ikke falder.

De sidste par år har imidlertid først og fremmest været præget af pessimisme mange steder – ikke mindst på grund af denne ophugning og midlertidige oplægninger, men også fordi tendensen indtil videre har været, at fiskerierhvervet lige så langsomt er ældet, dvs. at gennemsnitsalderen på såvel flåde som besætning stiger. At den gennemsnitlige flådealder tenderer mod de 30 år, er et klart signal om, at der er et akut behov for fornyelse af den danske fiskerflåde. Der ligger derfor en stor opgave i at lave den nye strukturlov, altså L 175, lige så god, som der er lagt op til.

Der er altså mange opgaver at varetage nationalt, og jeg er enig med de ordførere, der har talt om værditilvækst. Generelt mener Det Konservative Folkeparti, at den bedste mulighed for at løse fiskeriets problemer er ved at fremme koordineringen mellem erhvervets forskellige aktører, så hovedprincippet i den kommende regulering og struktur medvirker til at øge værditilvæksten i alle led af erhvervet.

Som jeg tidligere har fremført, mener jeg, det er ren sort snak at tale om fri markedsøkonomi,

når man taler fiskeripolitik. Fiskerne har jo ikke frie muligheder, tværtimod er udbudssiden planøkonomi af værste skuffe, og jeg erkender, at erhvervets modsatte pol, nemlig industrien, derimod er i en mere markedsorienteret situation. Derfor må udgangspunktet også tages på baggrund af disse to kendsgerninger, og her mener jeg, værditilvækst er svaret på sektorens nuværende problemer.

Der bliver ikke mindst fra industriens side ofte fremført det synspunkt, at højere produkt-kvalitet ikke medfører højere indtjening. Jeg er ikke enig i dette. Hvis man sammenligner med relaterede erhverv, f.eks. landbrugererhvervet, er det netop via kvalitetsfremmende videreførelse og produktudvikling, den danske landbrugssektor har kunnet konkurrere, og det samme bør gøre sig gældende for fiskerisektoren. Jeg mener, vi må forpligte såvel råvareleverandørerne, dvs. fiskerne, som industrien til at spille mere holdspil frem for at forsøge at udmanøvrere hinanden.

Jeg tror ikke, Danmark kan vedblive at være en af de største fiskeeksportører i verden, hvis man følger de argumenter, industrien fremfører om, at uendelige mængder af billig norsk og russisk torsk løser alle problemer. Hvis først det danske marked forsvinder, vil forarbejdningsvirksomhederne en efter en flytte til billigere EU-lande eller lade sig friste af statsstøtteordninger i tredjelande. Det er derfor ikke kun regeringen og Folketinget, der skal forbedre fiskerisektorens levemuligheder. Jeg mener også, erhvervet selv har et enormt medansvar. Det nuværende reguleringssystem er først og fremmest baseret på mængder, og denne kvotefordelingspolitik skaber mange problemer. Flere har været inde på, at et så strengt styret system giver dårlige muligheder for planlægning. Vi har oplevet store spild af ressourcer ved discharge, og det medfører også dårligere rentabilitet.

Det er grotesk at forestille sig en så stiv og ulogisk fiskeriforvaltning, at konsekvensen er, at god fisk smides over bord på grund af en opbrugt kvote. Her er INSAT-forsøget i Kattegat værd at fremhæve som et eksempel på, at det kan lade sig gøre at føre bæredygtig fiskeripolitik uden store kontrolmæssige eller styringsmæssige problemer. Det hænger for mig at se også sammen med det, jeg egentlig vil kalde en konservativ grundholdning, nemlig at man skal lade frihed og ansvar gå hånd i hånd. Så bliver alle nemlig stillet meget bedre.

Jeg mener derfor, at fiskerierhvervet skal have mere ansvar og mere frihed til selv at kunne forvalte tingene – i første omgang i hvert fald, indtil vi taler om medforvaltning. Et debatoplæg fra Jesper Rokkjær-Nielsen og Thomas Vedsman foreslår nemlig en større brugerdeltagelse i erhvervet ved at lade fiskerierhvervet dele forvaltningens ansvar med staten. Det giver mulighed for, at reguleringen tilpasses fiskeriet, og samtidig vil det være medvirkende til at skabe langt større tiltro og tillid til reguleringssystemet, end tilfældet er i dag. Jeg mener sådan set, at af de allervæsentligste ting at understrege er, at vi skal have genskabt tiltroen og tilliden til systemet, og det betyder, at fiskerierhvervet skal have større indflydelse på reguleringsmetoderne, bestandsvurderingen og markedstilpasningen, så denne bliver mere lønsom.

Jeg vil derfor gerne understrege, at det også nationalt rent faktisk er muligt på mange måder at tilpasse politikken, så den bliver mere hensigtsmæssig. Der er ikke tale om, at vi er låst fast i et EU-system. Vi har mange muligheder for selv at forbedre vilkårene.

Jeg vil ikke undlade her til sidst at berøre vores forhold til tredjelande. Desværre har bl.a. de indgåede fiskeriaftaler og ikke mindst det samlede EØS-grundlag medvirket til det, jeg vil kalde en betændt situation mellem EU og visse tredjelande, først og fremmest Norge. Når et erhverv som fiskerierhvervet står over for store udfordringer og samtidig er presset utrolig meget rent økonomisk, rammer Norges handelsstridige tiltag ekstra hårdt. Vi har oplevet det i forbindelse med et uforståeligt stop for EU-landinger af atlantiskandiske sild i Norge. Vi har oplevet det i form af de tekniske handelshindringer, Norge har indført med aktiv-passiv-meldinger, ikke mindst 24-timers-reglen om tilmeldepligt, der ikke kun er en teknisk handelshindring, men reelt også udgør en potentiel livsfare for EU-fartøjers besætning, eksempelvis i en havarisituation. Endelig er Norges behandling af de to Esbjergtrawlere, der uden skyld blev opbragt i et område, som Norge ikke på korrekt vis havde udpeget over for EF-Kommissionen som et fiskeristopområde, et eksempel på moderne pirateri, der forhåbentlig ikke gentager sig.

Jeg vil derfor indtrængende opfordre fiskeriministeren og regeringen til at benytte enhver lejlighed til at presse på over for Norge for at få stoppet dette chikaneri. I modsat fald er mit råd, at man bør gennemføre gensidige foranstaltninger.

Ligeledes giver vore tolbegunstigelser til tredjelande meget store problemer. Det er groft at vide, at tredjelande som Norge rent faktisk kan afsætte produkter på EU-markedet til lavere told end EU's egne fabrikater. I en perfekt verden ville et totalt liberaliseret fiskemarked være det bedste, men verden er ikke perfekt, og som jeg tidligere har fremført, er der megen planøkonomi i systemet, som aktørerne står hjælpeløse over for, og derfor må den indlysende konklusion være, at vi må sikre, at EU-landene stilles så godt som muligt i forhold til tredjelande. Under alle omstændigheder må regeringen arbejde for, at tredjelande, der ikke er medlem af EU, ikke stilles bedre end EU-landene på EU's marked.

Der er derfor god grund til at opfordre regeringen til at gøre et stykke aktivt arbejde, når det angår tredjelande. EU har endnu ikke afsluttet de fulde EØS-aftaler med visse tredjelande, og her må man arbejde for bedre vilkår for EU's fiskerisektor. Samtidig må fremtidige fiskerif aftaler indeholde et langt større element af loyalitet over for EU's egne aktører. Der er ingen grund til, at man fremover giver ved dørene over for tredjelande på fiskeriområdet.

Jeg håber derfor, regeringen vil tage såvel dagsordenen som de her fremførte synspunkter til efterretning og fremover udvise en større grad af mod i form af nye tiltag til at sikre erhvervet en levedygtig fremtid.

Kristen Touborg (SF):

Gennem en længere årrække har SF efterlyst en langsigtet planlægning af fiskeripolitikken sammen med en bæredygtig udvikling i erhvervet, men desværre er udviklingen ikke just gået i den retning. Overfiskeri og udsmidning er stadig snarere reglen end undtagelsen, og hidtil har hverken de tidligere VK-ledede regeringer eller den nuværende regering været i stand til at ændre grundlæggende på forholdene. Forskellige forsøgsordninger, som har været iværksat, har vist visse positive tegn, men en grundlæggende ændring, som indebærer en langsigtet bevaring af fiskebestandene, har vi hidtil ikke set noget til. Derfor lyttede vi også nøje til ministerens bud på den fremtidige fiskeripolitik.

Vi er enige i og medforslagsstillere til dagsordenen, men den udtrykker mest nogle runde, afvejede og overordnede hensyn, som kan samle bred enighed. Der er jo meget tale om teori. Når vi skal til at snakke mere detaljeret om realiteter, om, hvordan regler og love skal virke

ude i det rigtige liv, er opgaven en hel del vanskeligere, må man sige.

SF er enig i, at der er behov for at løse en række af de problemstillinger, som påpeges af bl.a. ministeren: At få tilpasset fiskeripolitikken til fiskerimulighederne; at indføre et system, som i videst muligt omfang hindrer udsmidning af døde fisk; at regulere fiskeriindsatsen, f.eks. ved et antal tilladte havdage, skønt det er vanskeligt at gennemføre i praksis, bl.a. fordi bådene er af meget forskellig størrelse, og at fiskerflåden med en gennemsnitlig alder på ca. 30 år har behov for en vis fornyelse.

Ubalancen mellem fisk og fiskerfartøjer indebærer ikke kun en stor risiko for en alt for detaljeret, restriktiv og uforståelig regulering af fiskeriet, men i høj grad også en risiko for, at der foregår fusk og snyd med kvoterne, og vi tror, at disse forhold kun kan ændres gennem grundlæggende forandringer af hele kvotesystemet. Der har i alt for mange år rådet noget, der ligner lovløse tilstande inden for fiskeriet, og det offentlige kontrolsystem på alle niveauer har indtil for få år siden mildest talt ikke gjort sig specielt godt bemærket ved at udføre effektiv kontrol.

SF vil støtte et øget antal reguleringsforsøg, som udføres under troværdige forhold og videnskabelig kontrol. Det er meget afgørende, at resultaterne af sådanne forsøg ikke kan drages i tvivl. Vi finder, at det vil være meget interessant bl.a. at få undersøgt konsekvenserne af at anvende flerårige, individuelle kvoter.

Vi er kort sagt klar til at gå ind og tage medansvar for en langsigtet, bæredygtig fiskeripolitik, som indebærer, at fiskebestandene bevares, og at overordnede miljømæssige interesser tilgodeses. Men det er en vigtig forudsætning, at flertallet af fiskerne er enige i de overordnede målsætninger og vil acceptere, at der opbygges et fuldstændig troværdigt kontrolsystem.

Vibeke Peschardt (RV):

I Det Radikale Venstre har vi forståelse for, at fiskeriet har vanskelige vilkår. I en verden, der set i global sammenhæng har faldende fiskebestande på grund af hård udnyttelse, der igen er en følge af eksplosiv befolkningstilvækst, er det for os oplagt, at der må og skal være en regulering af fiskeriet, så det kan foregå på et bæredygtigt grundlag.

Derfor er vi også tilhængere af det skånsomme fiskeri med de rigtige redskaber og en anden

type regulering end kvoteordningerne med de grimme virkninger, de har. Det er jo fuldstændig uanstændigt og uforståeligt for alle, at fiskere bliver tvunget til at smide døde fisk tilbage i havet.

Den folkelige forståelse for hele EU-systemet har efter min opfattelse allerede lidt stor skade. En almindelig dansker må jo ryste på hovedet, når man på tv-skærmen ser fiskere hælde deres fisk over med rød farve eller smide hele netfulde af for meget opfisket kvotefisk tilbage i havet. Jeg forholder mig her ikke til konkrete sager om overfiskeri, men til den beskrivelse, medierne giver disse fiskerisager. Der mangler som regel tit den del af historien, man ikke kan nå at fortælle på et halvt minut, nemlig hvorfor det er nødvendigt at forsøge at styre fiskebestandene og have et eller andet system, der giver mulighed for, at der er fisk i havet også til vores efterkommere.

Det er også mit indtryk, at danske fiskere godt forstår det her, men på den anden side vil de gerne tjene penge og helst mange. Og vi hører jo meget tit, meget tit endda, historierne om norske og russiske fiskere, der skovler penge ind på danske fiskeres bekostning.

Derfor er det utrolig vigtigt at få skruet nogle regler sammen, der kan komme til at strukturere udviklingen i den retning, vi tilsyneladende i dag alle her er enige om. Det forhandler man lige nu, og det vil være et vældig, vældig godt signal til dansk fiskeri, hvis man kunne opnå et bredt forlig om de to lovforslag L 174 og L 175 om fiskeriforordningerne og forslaget til strukturforanstaltninger.

Vi er positive over for dagsordenforslaget, som vi synes har nogle meget fine formuleringer. Og vi er ret imponerede over det forhandlingsforløb, der har ligget bag ved denne her dagsorden. Vi synes, at man skal fremme det skånsomme fiskeri, dvs. have nogle ordentlige fangstrestriktioner og nogle fornuftige masketørrelser. Vi er selvfølgelig enige i et lavt energiforbrug, forskning, indsatsregulering og forsøget med kvoter.

Det lyder godt, så vi vil tillade os at gå ud fra, at ministeren og fiskeriet og dem, der står bag den dagsorden her, også vil holde et vågent øje med, at alle tingene bliver ført ud i livet.

Niels Højland (FP):

Man siger jo, at der er intet nyt under solen, og alt bliver ved det gamle. Det kan man faktisk ikke sige, det gør for fiskeriet, for det har været

frygteligt i mange år. Det har ført konkurser, tvangsauktioner og splittede familier og mere eller mindre ødelagte fiskersamfund med sig igennem mange år. Og det er der også flere, der her i dag har sagt.

Hr. Ole Vagn Christensen sagde, at den fiskeripolitik, der er blevet ført igennem mange år, har været rigtig dårlig. Man var faktisk lige ved at pådutte Fremskridtspartiet, at det var vores politik, der var blevet ført. Men kendsgerningen er jo, at der har været bred enighed fra Socialdemokratiet over V og K og helt over til SF om den fiskeripolitik, der er blevet ført igennem alle de år. Og nu har man altså også fået Enhedslisten med.

Og det værste af det er jo, når der er sådan en debat her i salen – hver gang der er en debat om fiskeripolitik, skulle man tro, der var nogle ting, der gjorde det bedre for den danske fisker, men det fører altid med sig, at der bliver nogle strengere krav, nogle flere ondskabsfuldheder, noget mere kontrol over for den danske fisker. Og det gør den her debat også. Det kan man se ud fra den dagsorden, der er fremsat, hvor man bakker ministerens redegørelse op, hvori man faktisk også er enige om de to lovforslag.

Det går jeg ud fra, når man har drøftet det, for det sagde hr. Bent Hindrup Andersen også, at man har haft en lang drøftelse om den her dagsorden og om den fiskeripolitik, man skulle føre i de kommende år. Ja, men så har man nok også haft det om begge de to lovforslag, der skal vedtages her inden sommerferien.

Det er begge to lovforslag, der lægger op til, at man faktisk kan overvåge danske fiskere og deres familier med satellitter, samtidig med, at man også vil gå ind og kontrollere alle rum i huset, hvis man har lyst til det, så den kommissær, man nu udpeger til dette beskudte arbejde, han eller hun kan komme og kontrollere, når man vil. Det er så det, jeg mener med, at det sådan en debat fører med sig, er, at der faktisk bliver lavet endnu dårligere og endnu mere elendige forhold for danske fiskere.

Det er sagt fra flere sider, at kvotepolitikken har spillet fallit, og den dur ikke, og der skal gøres noget andet. Men kendsgerningen er, at man ikke vil gøre noget andet. Man laver noget fridder, og så kører man videre med den kvotepolitik. Man sætter ikke hårdt mod hårdt over for EU og siger: Det vil vi altså ikke blive ved med, vi skal have den kvotepolitik afskaffet snarest muligt, og senest, når man skal genforhandle måske i år 2002, skal den altså tages af programmet.

Der er flere ordførere her i dag, der også har skældt ud på vores norske broderfolk, som om det næsten var svenskerne, man skældte ud, og det kunne man forstå, for vi har altid skældt ud på dem, men nu er det altså nordmændene, det går ud over, for de klarer sig rimelig godt rent fiskerimæssigt.

Jamen, det er da fantastisk, at de skal have skældud for, at deres fiskere har nogle nogenlunde arbejdsforhold. Det var da bedre, at vi også gav vores fiskere nogle ordentlige arbejdsforhold, i stedet for at vi skælder ud på nordmændene. Det er klart, der kan godt være ting, der skal diskuteres, men det var dog bedre, at vi fik orden i eget hus inden.

Hr. Kristen Touborg var inde på, at den fiskeripolitik, der er ført af en borgerlig regering, og den, der senere er ført af en socialdemokratisk regering, har ikke været god, og den er ikke blevet bedre. Og jeg tror bestemt ikke, den bliver bedre, selv om den nu bliver bakket op af SF med brask og bram. Jeg tror, det kører fortsat i samme skure.

Men det skal ikke forhindre mig i, selv om jeg godt ved, at der er bred enighed med undtagelse af Fremskridtspartiet – samtlige partier i Folketinget bakker op omkring den dagsorden, der er fremsat her i dag – så på Fremskridtspartiets vegne at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Folketinget opfordrer regeringen til:

- at arbejde for en smidigere og mere forenket fiskeriforvaltning,
- at foretage en afregulering af fiskerierhvervet gennem en sanering af eksisterende love og regler,
- at sørge for, at Fiskerikontrollen i højere grad bygger sit arbejde på fysisk kontrol, herunder kvalitetskontrol, frem for papirkontrol,
- at drage omsorg for, at satellitbaserede kontrolsystemer ikke indføres i dansk fiskeri på trods af tidligere aftaler herom, samt
- allerede på nuværende tidspunkt at fremme det synspunkt i EU, at kvoterne skal udgå af den fælles fiskeripolitik ved revision af grundforordningen i år 2002.

Herefter går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 60).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Fremskridtspartiets ordfører må åbenbart have misforstået et eller andet ved at tale om, at der skulle være en hetz mod norske fiskere eller en hetz, som egentlig skulle bunde i, at man var misundelig over, at det gik norske fiskere så utrolig godt. Jeg vil gerne rette den misforståelse, fordi Det Konservative Folkeparti – og jeg tror også godt, jeg kan tale på vegne af andre ordførere, der har været inde på Norgesproblematikken – har intet imod norske fiskere. Det er de norske myndigheder, der er problemet.

Det kan ikke være rigtigt, at sild, der er fanget i internationalt farvand, ikke kan få lov at blive landet i norske havne. Der er ikke tale om norske sild, på trods af at nordmændene tror, de kan sætte et flag i ryggen på sildene og så sige, de tilhører dem alene. Der er tale om, at norske myndigheder har indført en aktiv-passiv-melding, så man nærmest som ved et lyskryds skal tilmelde sig ind og ud af norsk zone, uanset om man fanger fisk der eller ej.

Og endelig har man indført en 24-timers-regel, som rent konkret har betydet for et dansk fiskerifartøj, at man ikke har haft mulighed for, på trods af at man har haft maskinskade, at lægge til i norsk havn. Man har faktisk med risiko for havari måttet sejle til dansk kyst. Det kan ikke være rigtigt, at vi er med til at acceptere, at Norge fortsætter denne her form for chikaneri over for EU's fiskere.

Så jeg vil blot sige til hr. Niels Højland, at der er altså ikke tale om nogen hetz mod norske fiskere, men mod de meget uretfærdige tiltag, som norske myndigheder i dag påfører EU's fiskere.

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg tror ikke, det er for meget at sige, at det nærmest var lidt deprimerende at høre hr. Niels Højlands ordførertale. Man kan vel nærmest betegne det som virkelig at fiske i rørte vande.

Ikke ét underbygget bud på, hvad Fremskridtspartiet vil med dansk fiskeripolitik, men en nedgørelse af en debat, som stort set alle partier indtil nu har deltaget i, hvor man har været engageret i at komme med bud for dette erhverv

– det bliver betegnet som: Flere ondskabsfuldheder, beskidt arbejde, mere elendige forhold.

Jeg synes, det ville klæde Fremskridtspartiets ordfører ikke kun at tage den superpopulistiske kasket på og i den grad nedgøre en debat – som har forsøgt at tage udgangspunkt i et erhverv, som har det svært, og politisk har forsøgt at sætte nogle pejlemærker op i forhold til det erhverv – med sådanne udtryk, og så til sidst aflevere et forslag til motiveret dagsorden uden underbygning overhovedet med nogle intetsigende pinde, og der er overhovedet ikke argumenteret et eneste sted i en ordførertale i en debat, som skulle handle om fiskeriets fremtid. For Fremskridtspartiets ordfører kom det kun til at handle om at nedgøre andre politikere, som har deltaget i debatten her i dag. Det synes jeg faktisk var lidt sørgeligt at høre på.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg får det indtryk, når jeg lytter til debatten, at man forholder sig ikke rigtigt til, hvor kernen i dansk fiskeris problemer ligger. Vi taler meget om, om vi kan fordele kvoterne lidt bedre og lave indsatsreguleringer osv., og vi skal selvfølgelig gøre alt, hvad vi kan for at administrere systemet så godt som overhovedet muligt.

Men kernen i problemet ligger jo i EU's fiskeripolitik, og derfor vil jeg gerne spørge landbrugsministeren om, hvad landbrugsministeren har foretaget sig for at få gennemført den grundforordning, der blev vedtaget i 1992.

Dér fik vi jo nogle nye principper ind i EU's fiskeripolitik, der kunne have medført en større frihed til alle fiskere, altså ikke kun danske fiskere, men også de andre landes EU-fiskere. Her tænker jeg specielt på principperne omkring de økonomiske incitament, hvor man jo for første gang sagde, at de fiskere, der fisker på et fornuftigt grundlag på et højt beskyttelsesniveau, skal også belønnes kvotemæssigt.

Men hvad har man gjort ved det? Nu er der gået 3 år, og så vidt jeg kan se, er der ikke sket noget som helst, og nu taler hr. Niels Højland om den næste revision af grundforordningen år 2002. Jamen hvorfor bruger man da ikke de muligheder, der ligger i den nuværende grundforordning?

Hvorfor gør regeringen ikke noget ved de her ting? For jeg må tage afstand fra Niels Højland, når han siger, at den borgerlige regering og den nuværende socialdemokratiske ledede regering

fører den samme fiskeripolitik. Det er ikke rigtigt.

Den borgerlige regering havde nogle helt klare principper, som de kæmpede for i EU, og som de fik gennemført. Desværre måtte de så gå af, og så har det været op til den nuværende regering at få dem implementeret. Men vi har jo ikke set noget som helst. Og derfor synes jeg, at debatten, sådan som jeg opfatter den, kører ved siden af de reelle problemer, for vi kan ikke regulere os ud af dansk fiskeris problemer. Det kan vi ikke.

Vi skal have den rigtige bevaringspolitik, og den skal være gennemført på EU-niveau – så kan vi skabe en større frihed for danske fiskere.

(Kort bemærkning).

Niels Højland (FP):

Det var bestemt ikke min mening at forhøje fiskeriministerens blodtryk på den måde, som jeg har gjort, men kendsgerningerne er jo, uanset om man kan lide det eller ej, at den førte fiskeripolitik har ført dertil, hvor vi er nu, og der er ikke noget nyt i det, der er kommet frem i dag, ud over at der er blevet et bredere flertal i Folketinget om den politik, der er ført hidtil. Det er det eneste nye, der er i det.

Det er da klart, at det er ikke rart for ministeren at få det at vide måske på den måde, men det er jo kendsgerningerne, og det kan også godt være, at man vil beskyldte mig for, at jeg vil ikke forhandle, at jeg vil ikke være med til nogle kompromiser, men det skal da gå i den rigtige retning.

Kendsgerningerne efter denne debat vil være, at dansk fiskeri efter sommerferien, når de love her er vedtaget, står med nogle flere krav og nogle strammere restriktioner og måske med nogle ekstra tilskudsordninger, som de får til at afvikle flåden. For det er det, der er lagt op til, og det er det, man vil fortsætte – det er den politik, man vil.

Og ud over det vil man, hvis der bliver stillet krav fra EU om satellitovervågning, bøje nakken en gang mere og sige ja til det.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Fremskridtspartiets ordfører, hr. Niels Højland, sagde, at SF nu fuldt og helt gik ind for regeringens fiskeripolitik.

Jeg kan kun hertil bemærke stilfærdigt og uden noget forhøjet blodtryk, hr. Niels Højland,

at ordføreren fra Fremskridtspartiet må have hørt meget dårligt efter.

Faktisk startede jeg med i ordførertalen at sige, at hverken den VK-ledede regering eller den senere socialdemokratiske regering var kommet nogen vegne med deres fiskeripolitik, men at vi hørte meget nøje efter, hvad den nuværende fiskeriminister sagde i dag, fordi vi måske hører nogle lidt lysere toner og nogle toner, der kunne indebære, at der rent faktisk sker noget på fiskeripolitikens område. Det er jo sådan set det, der ligger i det, og så også i forbindelse med den motiverede dagsorden, at den er rundt formuleret, og den er meget teoretisk, men vi kommer efterfølgende til at føre tingene mere ud i praksis, og så må vi jo se, hvad det udmønter sig i.

Så hr. Niels Højland har hørt alt for dårligt efter, hvad det var, jeg sagde i min ordførertale.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er også til hr. Niels Højland, der siger, at der ikke er sket noget. Jeg synes personligt, at det har været en udmærket debat i virkeligheden der har været her i dag, og jeg synes også, der er sket noget, men det er klart, at det hele rykker sig jo ikke på én gang, men jeg synes, at det er første gang, at der i hvert fald er en klar retning for udviklingen af fiskeripolitikken, og det er en retning, der siger: Væk fra kvoterne, og det er også en retning, der siger, at man skal se alvorligt på at få bevaret det skånsomme og det fiskeri, der bruger mindst energi.

Jeg tror egentlig også, det er det, som hr. Niels Højland gerne vil, og så er det jo rigtigt, som hr. Kristen Touborg siger, at de ting vil selvfølgelig umiddelbart også nok slå ind i den måde, hvorpå vi får udformet L 174 og L 175.

Men derudover mener jeg også, at det er første gang, man har en retningsgivende udtalelse fra Folketinget om, i hvad retning fiskeriet skal udvikle sig, og det er jeg ganske tilfreds med.

(Kort bemærkning).

Niels Højland (FP):

Ja, men først vil jeg sige til hr. Bent Hindrup: Altså jeg er også glad for, vi har haft den debat, for det er altid rart også for fiskerne og andre i samfundet at vide: Jamen hvor er Folketinget henne? Hvad mener man? Hvad vil man? Og det har man jo fået at vide i den her debat. Der er jo lagt en linje.

Og til hr. Kristen Touborg. Han siger: Jamen man bakker ikke op om regeringens fiskeripolitik med brask og bram. Det skal analyseres, og hist op og kom herved, men i den første pind i dagsordenen, som jeg går ud fra, at SF stadig væk vil stemme for – men det ved jeg selvfølgelig ikke, der kan jo ske meget under en debat – der står: »Idet Folketinget tager landbrugs- og fiskeriministerens redegørelse til efterretning, opfordrer Folketinget regeringen til«, ikke også ... Jamen altså den lange redegørelse, som fiskeriministeren kom med, den regner jeg stadig væk med, at SF og dem, der stemmer for dagsordenen, bakker op om. Det er klart, der kan være nogle småpetisser, nogle ting, man skal diskutere – det vil jeg lade dem om.

Men kendsgerningen er, at det er linjen, det er den kommende fiskeripolitik, der skal føres ud fra dette stykke papir, som et bredt flertal i Folketinget med undtagelse af Fremskridtspartiet bakker op om.

Addi Andersen (CD):

Landbrugs- og fiskeriministerens redegørelse giver en klar oversigt over regeringens målsætning vedrørende dansk fiskeri, så vi med en fremadrettet politik kan gøre fiskeriet rentabelt.

I Danmark har det altid været en selvfølge, at vi kan få frisk fisk på bordet hver dag, hvis vi ønsker det. Danmark er omgivet af hav på alle sider, og hvad er så mere naturligt, end at vore dygtige fiskere kan hente de rigdomme op, som vi skal bruge til at spise og eksportere og bearbejde i industrien?

I mange år troede alle, at havet var en uudtømmelig kilde, men efterhånden som fiskereds-kaberne blev mere avancerede og kutterne større og mere moderne, blev det klart, at der måtte visse restriktioner til, for at der kunne blive en retfærdig fordeling af fiskekvoterne. De rige fiskerinationer, der har råd til at modernisere deres fiskeriflåde, har en stor fordel frem for de fattige nationer.

For mig at se er det en fordel for fiskerierhvervet, at Danmark er medlem af EU, fordi vi sammen med andre medlemslande står stærkere over for andre store fiskerinationer i vore krav om fisketerritorier og kvoter.

Forhandlingerne i EU er jo ikke altid lige nemme, for det er en balanceakt, hvor det kan være nødvendigt at afgive noget for at få fordele på andre områder. Sådan vil det altid være, når man indgår i et samarbejde, og det vanskelige arbejde synes jeg landbrugs- og fiskeriministeren løser udmærket.

Som ministeren påpeger, bør det sikres, at fiskeflådens størrelse er i overensstemmelse med muligheden for, at den kan udnyttes maksimalt med så god en indtjening som muligt for øje. I den forbindelse nævner ministeren tilskud fra EU til ophugning af fartøjer og støttemuligheder til moderniseringer og nybygninger.

Et vigtigt indslag til fremme af effektiviteten og indtjeningen er forskning og teknologiuudvikling. I alle erhverv er det i dag nødvendigt at følge med på disse områder for ikke at sakke agterud i forhold til andre nationer. Ministeren pegede i sin redegørelse netop på områder som erhvervsstøtte, forskning og udvikling af erhvervsinvesteringer for at få de bedste muligheder for erhvervet. Det kan CD selvfølgelig støtte, så dansk fiskeri kan konkurrere med andre nationer i nytænkning og udnyttelse af fiskebestanden.

Det er mit håb, at man inden for fiskerierhvervet vil forstå, at det ikke er for at genere fiskerne, at der bliver arbejdet for de nævnte foranstaltninger. Tværtimod er det for at gøre det økonomisk muligt at være erhvervsfisker i stedet for at fordele fattigdommen.

Til sidst vil jeg sige, at det glæder mig, at der er så bredt et flertal for det ene fremsatte dagsordensforslag på så vigtigt et område, og jeg kan meddele, at CD stemmer for det først fremsatte forslag.

Ole Donner (DF):

Dansk Folkeparti synes, at det er godt, man får en debat om fiskernes forhold.

Desværre var det jo sådan, at den redegørelse, ministeren kom med til Folketinget, viser, at man fortsat vil en regulering, at man fortsat vil en overvågning, at man fortsat vil øge restriktionerne, og at det fortsat skal være et bureaukratisk regelsæt, der hindrer fiskerne i at arbejde, og desværre vil det nok gå i den retning fortsat.

Det er vi i Dansk Folkeparti helt uenige i. Vi mener, at man burde lytte mere til fiskerne. De har erfaringen, de har rutinen, de ved, hvor fiskene er, og de kunne ikke drømme om at fiske alle fiskene et bestemt sted. De vil gerne komme tilbage igen på et senere tidspunkt og tjene nogle penge.

Så har regeringen fremsat et forslag om motiveret dagsorden, som støttes af Enhedslisten og SF.

Jeg skal sige til hr. Niels Højland, som roste sig af, at det eneste parti, der ikke støttede den

her, var Fremskridtspartiet, at det er ikke rigtigt. Dansk Folkeparti kunne heller ikke drømme om at støtte den her dagsorden.

Der er mange fine ord i dagsordenen. Man skriver f.eks., at Folketinget opfordrer regeringen til »gennem tilbud til fiskerne at fortsætte en kapacitetstilpasning af fiskerflåden, der tilstræber balance mellem kapacitet og fiskerimuligheder, idet den relative stabilitet fastholdes«.

Det betyder jo på godt dansk, at man i så stor udstrækning som muligt vil forhindre fiskerne i at komme ud og fange fisk, at man i så stor udstrækning som muligt vil sørge for, at danske kuttere kommer til at ligge i land, mens udlændinge får lov til at fiske og får lov at lande i de danske havne.

Der står også, at man skal »være åben over for forskellige former for forsøg med fiskeriforvaltningen som alternativ til bl.a. kvotesystem, herunder i form af indsatsregulering, for derved at tilvejebringe et forbedret videnskabeligt grundlag vedrørende den praktiske fiskeriregulering«.

Jamen hvorfor taler man ikke med fiskerne? Hvorfor skal det være videnskabeligt at tage ud og fange rødspætter? Hvad mener man med indsatsregulering? Det er igen det samme, som jeg refererede til før: Man lægger så store forhindringer som overhovedet muligt for de danske fiskere.

»At fremme skånsomt fiskeri, lavt energiforbrug, øget kvalitet og bearbejdning om bord samt forbedrede mandskabs- og sikkerhedsforhold med nybygning og modernisering«.

Hvad betyder så det? Jo, lavt energiforbrug opnår man ved at forbyde dem at fiske, så bruger de i hvert fald ikke noget dieselolie til motorerne. Og at forbedre mandskabs- og sikkerhedsforhold: Det kunne man stort set gøre bedre ved at opfordre fiskerne til at købe en stor og meget dyr campingvogn. Den har meget fine faciliteter, og så kunne de sidde nede på havnen og kigge ud over vandet, hvor de ikke må have lov at komme ud og fiske.

Det er klart, at vi kan ikke støtte sådan nogle tiltag. Vi mener, at der tværtimod skulle gives nogle bedre muligheder for fiskerne, men man ønsker fortsat, at det vil være en stor fordel for en fiskekutter om bord at have en jurist, en statsautoriseret revisor og måske også en økonom, men i hvert fald en biolog, og så kunne man så sætte sig i en stor rundkreds og diskutere, om man måtte fange fisk eller man ikke måtte fange fisk. Der synes vi stadig væk, at

dem, der ved noget om erhvervet, er dem, man skal tale om.

Vi mener, at der er alt for store restriktioner. Vi mener også, at man administrativt lægger nogle helt urimelige hindringer i vejen for fiskerne som f.eks. i november måned, hvor man med én dags varsel sender en telefax ud om, at nu må man ikke længere fange torsk, for nu er kvoten opbrugt, og så vender fiskerne snuden hjemad igen efter at have sejlet i mange, mange timer. Og når de så kommer hjem, så får de at vide: Nej, vi har regnet forkert. I må godt have lov til at fange lidt mere, men ikke så meget, så I kan komme ud alle sammen. Det er sådan nogle ting, vi synes, at man skulle gøre noget ved i stedet for at blive ved med at genere fiskerne så groft, som man gør.

Som det måske er fremgået af mit indlæg, kan vi ikke støtte den foreslåede dagsorden.

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Må jeg først sige tak, for jeg mener, at konklusionen er, at vi har haft en sober og fremadrettet debat om noget så vigtigt som den fremtidige fiskeripolitik. Der er dermed også fra et bredt flertal i Folketinget sendt positive signaler af sted til de mange familier, som er afhængige af fiskeripolitikken.

Et par enkelte kommentarer og først og fremmest til hr. Kent Kirk. Det er korrekt, at vi i de systemer, der ligger, har mulighed for at gå endnu videre. Det er også en af de ting, som vi brugte temmelig meget tid på først på dagen. Og jeg vil gerne gøre opmærksom på, at jeg har en forhåbning om, men ingen garantier for, at de fleksible årskvoter er en af de ting, som vi måske allerede i år kan få vedtaget. Vi arbejder hårdt i forhold til de økonomiske incitamenter, flereårs- og flereartskvoter, hvor vi nok mangler noget i forhold til det biologiske grundlag.

Der skal ingen tvivl være om, at jeg bruger de lejligheder og muligheder, jeg har for at påvirke mine ivrige EU-kolleger. Men som jeg også tidligere i dag har givet udtryk for, så oplever jeg desværre også en betydelig større træghed blandt en række af mine EU-kolleger i forhold til at komme i gang med nogle af disse ting, som der her i Danmark er forholdsvis bred enighed om, men det skal ikke forhindre, at jeg fortsat målbevidst vil arbejde for, at vi får udmøntet de positive ting i grundforordningen fra 1992.

Jeg vil slutte med at sige, at med den dagsorden, som et meget, meget bredt flertal i Folke-

tinget vedtager, synes jeg, at politikerne i dag har sendt et godt signal til dansk fiskeri, et signal, som peger fremad. Det vil så i de kommende måneder og år blive et hårdt arbejde at omforme disse positive signaler til reel politik, og det skal ske i et godt og gedigent samarbejde med repræsentanter fra erhvervet.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg takker for ministerens svar på mit spørgsmål. Og svaret var, at man arbejder for mange ting. Men jeg tror, at det er afgørende vigtigt for dansk fiskeri, at man også prioriterer det, man arbejder for.

Da vi i sin tid diskuterede den nye grundforordning, var det afgørende – og det støttede Socialdemokratiet også på daværende tidspunkt – at vi fik ændret EU's bevaringspolitik, således at de fiskere, der vil fiske på et højt beskyttelsesniveau, også kunne få en fortjeneste ved det. Og ministeren ved udmærket godt, at vi gentagne gange, når vi i december måned hvert år har skullet tage stilling til Kommissionens forslag om kvoter, har spurgt landbrugs- og fiskeriministeren: Hvad gør vi så fra dansk side for at få implementeret det, der står i grundforordningen, så vi får det til at virke i EU's fiskeripolitik? Og hver gang har vi fået svaret: Vi arbejder for det.

Men det, vi har behov for, og det, dansk fiskeri efterlyser, er jo ikke et svar, der hedder, at vi arbejder for det. Det er nogle konkrete initiativer, der også kan give dansk fiskeri et håb om, at det kvotesystem, der blev indført i 1983, og som hviler på nogle forkerte også bevaringsmæssige principper, kan blive ændret. Det er kun på den måde, man kan få skabt en større ramme for fiskerne. Det er kun på den måde, man kan give fiskerne en større frihed. Så selv om landbrugs- og fiskeriministeren her fra talerstolen siger: Vi arbejder, så er det altså ikke tilfredsstillende.

Tiden er altså nu inde til, vi må se nogle konkrete initiativer til at få implementeret den grundforordning, der blev vedtaget for mere end 4 år siden.

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Jeg tror ikke, det kan være en forhenværende fiskeriminister ubekendt, at én ting er at arbejde for noget, noget andet er at skaffe flertal for det, man arbejder for.

Jeg synes, det er lidt ærgerligt, for jeg oplever ligesom, at der ikke er nogen substantiel holdningsforskel med hensyn til det, vi skal nå.

Jeg synes, det er fair nok, at man kan bebrejde mig, at jeg ikke kommer hjem med de resultater, som man gerne så. Men jeg tror da, at der er ministre før jeg, som i EU-sammenhæng har måttet konstatere, at man ikke kunne samle flertal for de danske synspunkter, og måske såmænd også har måttet konstatere det her i det danske Folketing. Det er jo en af de ting, som er et faktum: Man skal kunne samle flertal for sine synspunkter.

Jeg vil endnu en gang klart sige til hr. Kent Kirk og andre: Jeg er udmærket klar over, hvad det er, det handler om. Jeg tror i øvrigt, at jeg ligger meget på linje med det, jeg hører hr. Kent Kirk formulere. Ingen divergerende opfattelser. Jeg forsøger at nå de resultater, som jeg kan, men flertallet har jeg altså ikke mulighed for at banke på plads, desværre.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg må sige til landbrugs- og fiskeriministeren, at det er handling, der er behov for, og ikke ord. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at landbrugs- og fiskeriministeren – og han har nok at se til – gør det bedste, han kan i situationen.

Men dengang vi skulle have ændret grundforordningen, da havde vi heller ingen forbundsfæller, og da var der altså behov for, at der var folk fra det danske Fiskeriministerium, der rejste rundt til de andre EU-lande med henblik på at overbevise dem om, at her var nogle gode, sunde synspunkter, som egentlig burde gælde for EU's fiskeripolitik, og det lykkedes så.

Problemet er, at siden 1993 er der ikke nogen som helst, der har rejst rundt med henblik på at overbevise de andre lande om, at nu skal vi så også have den gennemført i praksis. Og det, vi efterlyser fra fiskeriministerens side, er, at vi får noget handling og ikke bare ord.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil gerne indlede min afslutning med nogle korte bemærkninger til det, vi ikke har snakket om i dag, og som måske i virkeligheden vil være den allerbedste støtte til dansk fiskeri, nemlig et rent hav.

Det er min opfattelse, at i den situation, hvor vi får ændret al udledningen fra landbrug og industri og også fra vores byer, så får vi skabt et grundlag for et endnu mere omfattende fiskeri,

end vi har i dag. Det har ikke været til debat i dag, men det er blot for at sige, at det er en af de ting, som jeg også mener skal følges op både i landbrugspolitikken og i industripolitikken for derigennem at kunne skabe et virkelig rigt fiskeri.

Så nogle korte kommentarer til de forskellige indlæg fra partierne.

Jeg er meget enig med hr. Ole Vagn Christensen fra Socialdemokratiet. Jeg synes, det var en klar linje, der blev lagt frem, at også Socialdemokratiet vil gøre op med kvotepolitikken, og jeg er også enig i hr. Ole Vagn Christensens hovedkonklusion: Det har været en god dag for fiskeriet.

Til Venstres ordfører, fru Bodil Thrane, vil jeg sige, at jeg synes, det er rigtigt at pege på, at det ikke bare er et spørgsmål om at have den rigtige reguleringsordning. Det er også vigtigt, at de, der skal reguleres, de, der skal leve med ordningerne, har en fuld forståelse for og slutter op om ordningerne. Derfor synes jeg også, det er vigtigt i den nærmere tilrettelæggelse af reguleringen af fiskeriet fremover, at man også tager de samarbejdsforhold op, der er nævnt i rapporten fra RUC, som fru Bodil Thrane omtalte her fra talerstolen. Jeg synes, det er vigtigt, når man laver reguleringssystemer og forordninger, at de, der skal leve med dem, både er med til at lave dem og med til at overholde dem. Derudover så var der jo også en tilslutning til dagsordenen fra Venstre.

De Konservative var inde på det samme: Tilliden og tilliden til reguleringssystemet er afgørende for, at det holder. En af årsagerne til, at jeg har rejst forespørgselsdebatten, er, at jeg synes, at Folketinget indtil nu alene har koncentreret alle kræfterne om at få gennemført straffe over for dem, der ikke overholdt systemerne i stedet for at sætte spørgsmålstejn ved, om det egentlig ikke snarere er systemerne, der er forkerte. Og det har også De Konservative i dag gjort klart i deres indlæg.

Det er det samme, jeg også godt vil komme med nogle bemærkninger til SF's ordfører, hr. Kristen Touborg, om. Han nævnte også kontrollen og den vigtige indsats for at få overholdt kvoterne. Jeg tror, at det i dag er tydeligt – også med de kommentarer, der er kommet fra SF – at det ikke alene er gennem kontrol, man sikrer en ordentlig bevaring af bestandene; det er selve kvotesystemet, der skal laves om.

Det Radikale Venstre var måske det parti, der mest markant sagde, at det ikke alene handler

om kvotepolitikken, men også om, at det er det skånsomme fiskeri og det fiskeri, der bruger den mindste energi, der skal fremmes. Og det regner jeg så med er en af de ting, der kan slå igennem i de lovforslag, som vi skal behandle, især lovforslag nr. L 175.

Til Fremskridtspartiet har jeg en enkelt bemærkning. Fremskridtspartiet siger, at forholdene for dansk fiskeri er elendige, og at de bliver endnu mere elendige med den dagsorden, som der nu er flertal for. Det er ikke rigtigt. Den dagsorden fremmer en ny retning, og den fremmer en retning, som jeg ikke kan tro andet end at Fremskridtspartiet også er enig i, da det netop er et opgør med kvotepolitikken, erstatninger og andre reguleringsordninger. Det er en retning, som giver langt, langt større frihed til fiskerne og fiskeriet, og som samtidig er meget bedre til at bevare bestandene. Det må da være en retning, som Fremskridtspartiet også støtter, men Fremskridtspartiet vil måske gå skridtet helt ud, før det kan stemme for nogen dagsorden her i Folketinget.

Det, jeg har lagt til grund, er, at det er et vigtigt skridt. Jeg synes også, at det er en vigtig retning, der peges på i den dagsorden, der er foreslået i dag, og derfor har vi i forhandlingerne tilsluttet os den endelige udformning.

Dansk Folkeparti spørger: Hvad er en indsatsregulering, og hvad er nu det for noget? Jamen det er jo netop et spørgsmål om at erstatte et reguleringssystem med en regulering, hvor der er langt større frihed for den enkelte fisker til at bringe de fisk i land, der rent faktisk fanges, så alle de urimeligheder, der ligger i kvotepolitikken, ophører. Men det er samtidig en erkendelse af, at der skal ske en regulering af fiskeriet, så der ikke sker et unødigt overfiskeri. Selv Dansk Fiskeriforening er indforstået med eller har erkendt, at kapacitet og teknologi er så udviklet i dag, at det ikke vil være muligt blot at give fuldstændig frit løb for fiskeriet

Til sidst vil jeg til ministerens bekymring over, om vi ikke ved nok om, hvordan man kan lave en indsatsregulering, sige, at jeg tror egentlig ikke, at der teknisk ligger de helt store problemer i det. Jeg tror, at der har ligget mange skjulte momenter i forhandlingerne om forskellige forsøg, og at der ikke har været tilstrækkelig gensidig lytten fra ministeriet og fra Fiskeriforeningens side til at komme igennem med nogle forsøg.

Jeg mener, at debatten i dag har vist, at der et solidt flertal i Folketinget, som ønsker, at der

bliver lavet nogle forsøg i samarbejde med fiskerierorganisationerne, som er med til at skabe grundlag for afskaffelsen af kvotesystemet.

Jeg håber, at dagen i dag er med til at inspirere ministeren til at tænke på aktionsplanen for det økologiske jordbrug og overveje, om det ikke var en idé at få en lignende plan, når det drejer sig om dansk fiskeri, dvs. udbygge den eksisterende lovgivning med en aktionsplan. Det håber og tror jeg at ministeren vil følge op efter debatten i dag.

Samtidig mener jeg også, at ministeren har fået et klart grundlag til at intensivere indsatsen for at afskaffe kvoterne, både når det gælder om at lave forsøg, og når det gælder om at overbevise andre lande, som vi har fælles fiskeriområde med, om, at vejen frem er at få afskaffet kvotepolitikken og erstattet den med en indsatsregulering.

Jeg mener, at debatten i dag på den måde har været med til at udstikke en god retning for de fremtidige vilkår for dansk fiskeri.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 59 af Bent Hindrup Andersen (EL), Ole Vagn Christensen (S), Bodil Thrane (V), Lene Espersen (KF), Kristen Touborg (SF), Vibeke Peschardt (RV) og Addi Andersen (CD) (se foran) vedtoges med 93 stemmer (S, V, KF, SF, RV, EL, CD og Jacob Haugaard (UP)) mod 5 (FP og DF).

Hermed var følgende forslag bortfaldet: Forslag om motiveret dagsorden nr. D 60 af Niels Højland (FP).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr.

B 115:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af EU's banankvoter.

Af Kent Kirk (KF), Charlotte Antonsen (V), Annette Just (FP), Kristian Thulesen Dahl (DF), Keld Albrechtsen (EL) og Jacob Haugaard (UP). (Fremsat 21/3 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Landbrugs- og fiskeriministeren (Henrik Dam Kristensen):

Man må jo sige, at det er et bredt spektrum af partier og også en enkelt enkeltperson, som står bag dette beslutningsforslag, og jeg tror, man skal gøre sig klart, at dette beslutningsforslag kan medføre store vanskeligheder for økonomien i mange af de små AVS-lande.

Jeg vil gerne erindre om, at såvel tidligere regeringer som den nuværende har været enige om at støtte disse lande, der alle er dybt afhængige af eksportindtægter fra bananer. Denne støtteydelse er i henhold til den såkaldte Lomékonvention, og når den nuværende bananordning løber til udgangen af år 2001 er det bl.a. for at sikre en parallelitet mellem gyldighedsperioden og støtten til AVS-lande.

Regeringen har hidtil arbejdet for en forenkling og en liberalisering af bananordningens importsystemer, herunder en udvidelse af importkvoterne, for at mindske mellemhandlerens mulighed for at få utilsigtede fordele af systemet.

Regeringen er også af den opfattelse, at SF's forslag til folketingsbeslutning om at gøre noget særligt for bæredygtigt dyrkede bananer vil kunne lette forholdene for såvel de småbønder, der ofte står som producenter af disse bananer, som for arbejderne i marken.

Medlemslandene opererer tillige med mere eller mindre restriktive importregler. Således havde Tyskland toldfrihed for importen, og seks af de 12 medlemslande havde kraftige eller endog totale importbegrænsninger netop for at tilgodese deres egne produktionsområder og tidligere kolonier.

Med indførelse af en fælles markedsordning pr. 1.7.1993 blev enhedsmarkedet i kraft af det fælles importsystem en realitet også for bananer.

For at sikre opretholdelse af status quo fastsatte Rådet toldkontingenterne for de forskellige grupper af bananeksporterende lande, altså dollarzonebananerne og AVS-landene, på grundlag af de seneste års gennemsnitlige eksport til EU.

Den særlige kvote til AVS-landene skyldes den fjerde Loméaftale, som blev underskrevet af alle EU-medlemslandene den 5. december 1989 og trådte i kraft den 1. september 1991 efter at være blevet ratificeret også af det danske Folketing. I protokol nr. 5 til aftalen lover EU bl.a.:

»Ingen AVS-stat stilles med hensyn til sin udførsel af bananer til Fællesskabets markeder ringere end tidligere eller i øjeblikket, for så vidt angår den pågældende stats adgang til traditionelle markeder og dens fordele på disse markeder.«

Det er for at leve op til det, at vi skal give disse lande mulighed for at eksportere til EU.

Forslagsstillerne henviser i forslagens bemærkninger til nogle økonomiske beregninger i en rapport fra Verdensbanken. Jeg tror, det kunne være gavnligt at bemærke hertil, at det er korrekt, at Verdensbanken har finansieret og udgivet rapporten, men at alle oplysninger, udlægninger og konklusioner udelukkende står for forfatterens egen regning og ikke kan tillægges Verdensbanken, dens ledelse eller dens medlemslande, og at rapporten er udgivet i december 1994 og derfor kun i begrænset omfang bygger på praktiske erfaringer med kvotesystemet og i vidt omfang betjener sig af modelberegninger.

Således er rapportens skøn over meromkostninger for forbrugerne opstillet ud fra modelberegninger. Som udgangspunkt er der regnet med en totalt fri handel med bananer, og det er jo en situation, som aldrig har eksisteret inden for Fællesskabet. Alene derfor er det ikke en rimelig måde at gøre det på, og derfor mener jeg også, at der kan sættes et stort spørgsmålstegn ved de beregninger, som der her henvises til af forslagsstillerne.

Lad mig derfor konkludere, at en ophævelse af kvoten for import af bananer vil medføre store vanskeligheder for de AVS-lande, som er dybt afhængige af bananeksporten. Bananer fra disse lande vil i så fald blive udkonkurreret af bananer fra de latinamerikanske lande. En fjernelse af kvotesystemet vil være en tilsidesættelse af de aftaler, EU har truffet med AVS-landene, og som vi har godkendt i dette Folketing.